

PROKLETÍ PŘÍZRAČNÝCH HŘEBCŮ

VLČÍ VĚK

KNiha třetí

Jaroslav Mostecký

Jaroslav Mostecký

PROKLETÍ PŘÍZRAČNÝCH HŘEBCŮ

PROKLETÍ PŘÍZRAČNÝCH HŘEBCŮ

VLČÍ VĚK

k n i h a τ ř e τ í

Jaroslav Mostecký

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

Copyright © Jaroslav Mostecký, 2016
Cover Illustration © Lubomír Kupčík, 2016
Cover Art © Lukáš Tuma, 2016
Czech Edition © Nakladatelství Epoque s. r. o., 2016

ISBN 978-80-7557-303-2 (pdf)

KAPITOLA 1

Cashelská skála

Plazily se po kolenou mezi nohama koní a žadonily o život... Možná i líbaly špinavé boty zaklesnuté v třmenech a s prosbami na rtech se sáply po lemech žlutočerných plášťů. K smrti vyčerpané útekem se potácely sněhem a kopance jezdců je srážely do sněhu...

Ve stopách se dá přečíst víc. Vidím to před očima. Hnali je před sebou jako stádo, než je na tomto místě obklíčili... Jedna po druhé padla únavou na kolena a s odevzdaným leskem v určených očích čekala polibek přibroušené oceli na šíji...

Brodím se mokřým sněhem a zrakem skáču z jednoho těla na druhé. Bylas tady? Nestačil jsem ještě všechny obrátit. Srdce mi mrzne ze strachu, jak se mi to nikdy nestalo, ani za té nejdivočejší bouře na moři.

Křik krkavců, a ve vzduchu je cítit jaro. Dnes poprvé tuto zimu. Rozbředlý sníh, pocákaný skvrnami krve a bláta ze všeho nejvíc připomíná kožešinu prašivého hranostaje...

Závidím ti, lásko! Oč jednodušší je umřít, než zůstat! Svět se převrátil naruby a v očích pálí slzy, které vysušuje mrazivý vítr... Tohle tedy cítí ženy, když po bitvě procházejí mezi

padlými a zahánějí havrany, aby se mohly mrtvým podívat do tváře? Ty studivé prsty strachu, co hrozí sevřít se kolem těla a rozdrtit kosti, svaly a chuť k životu...?

Dokud nevytřeští oči do zsinalé tváře toho, který se nevrátil, kojí se bláhovou nadějí, že se zachránil a líže si rány někde v zapadlém seníku...

U Thorových kozlů! Stejně jako já teď!

* * *

Helgi Troll se narovnal a vodovýma očima se rozhlédl po zvláště, holé pláni, táhnoucí se od východních svahů Na Gaibhlteského vrchoviště. Slunce se mazlilo s kapkami tajícího sněhu a slibovalo brzký příchod jara. Snad ještě jedna, dvě fujavice přikryjí mumhanské pláně novou bělostnou peřinou a pak už malí chlapi začnou vyhánět lískovými pruty zimu z vesnic...

Viking se zadíval přímo do slunce, aby mohl nějak omluvit slzy v očích, a bezmocně zakroutil hlavou. Nechal se zaskočit na rovině... Kolik jich tu ti šílenci v žlutočerných pláštích pobili jen z pouhého rozmaru a vzteku, že někdo jiný vyvrátil jejich doupě? Kolik, u Thora?

Maně se ohlédl a mlčky, s trpce semknutými rty počítal bezvládná dívčí těla, která už obrátil vyhaslýma očima k nebi, aby se mu nepletla s těmi, k nimž ještě nestačil pokleknout a setřít z jejich tváří zbytky tající jinovalky. „První a druhá...“

V dlani ucítil chřípí svého koně a jemně jej odstrčil. Vykročil stranou a v botách, obalených sádlem promaštěnou kožesíinou, mu to nepříjemně začvachtalo. Obešel ledovou muldu, skrývající snad mršinu ovce z počátku letošní zimy, a sklonil se k útlounké dívence ve vlněných, šedohnědých šatech. Z hlavy jí sklouzla čapka a vítr si unaveně hrál s posledním pramínkem vlasů, který se nestačil přilepit do krvavého koláče na zátylku.

Třicátá první... Helgi poklekl vedle dívky, jemně, jako by snad ještě dýchala, ji uchopil za rameno a opatrně převracel na záda.

Freyjo, bohyně lásky, nikdy jsem o tebe nezavadil ani myšlenkou, ale teď mi pomoz...

Ne. Neznám tě, mrtvá! Helgi se dotkl prsty čela, potaženého slupkou ledu a vzhlédl...

„To není Ulrika,“ promluvil za ním kdosi.

Ani se neohlédl, aby nemusel odpovídat. Skoro se rozběhl k další, do kozelce zkroucené předsmrtnou křečí a nočním mrazem.

„Ta taky ne, Helgi... Neměla rusé vlasy. Když se tu budeme zdržovat, napadnou nás každou chvíli taky.“

Ztuhl. Jako by se znovu vrátil ten pocit zbroušené oce-li v zádech. „Promluv ještě jednou, Leife Olafsone, a zacpu ti chrťán!“ zašeptal tak, aby jej nikdo jiný než Leif nezaslechl. Vzápětí vykřikl a brunátný ve tváři se otočil. „Vím nejlépe...!“ Měl co dělat, aby se ovládl. Leif měl pravdu, ale on teď mezi ztuhlými těly na pláni pod skalnatou korunou Na Gaibhlteských hor hledá Ulriku, jíž slíbil, že se pro ni vrátí. A jestli ji tu najde, s tváří zabořenou do bláta... Pár kroků rozmoklým sněhem, než se ruka přestane chvět zlostí... „Vím, že to není ona,“ začal po chvilce znovu a mírně, ale klid mu nevydržel dlouho. „U Thorových kozlů, proč se staráš, Leife Olafsone? Slíbil jsi, že ji zachráníš, když jsem já plival krev a tři měsíce jsem se nemohl ani pohnout! Místo toho ses pelešil s Arletou! Kdyby Ulrika nakonec neutekla sama, skončila by jako žrádlo žlutě-černých hadů!“

„Alespoň je neobracej! Vrány jim vyklouvou oči.“

„Vrány nebo lišky? Záleží jim na tom?“ štěkl Helgi Troll a rozhodil rukama. „Rozhlédni se kolem! Pobili jich skoro čtyřicet! Čtyřicet žen a panen, kterým byla pokora před osudem

cizí, a dokázaly se vzbouřit a uprchnout! Táhly napříč celým Irskem, vyhýbaly se houfům vykladačů, ženoucích před sebou nové oběti pro ty svoje ušaté hady! Skrývaly se v lesích a každou noc zas prchaly dál a dál od mumhanských útesů! Trhaly pomrzlé vrány zkřehlými rukama a žvýkaly jejich syrové maso, protože měly strach rozdělat oheň...”

„Tys byl s nimi?“ ušklíbl se Leif uštěpačně a hned nato zvažněl. „Neměl bys klid, dobře. Prohlédni rychle ostatní, Helgi, a když ji nenajdeš, vyrazíme dál. Hlavně se už vzpamatuj, u Odina! Co jsme vyrazili od Hakanovy pohřební hranice, nemluvíš o ničem jiném a okukuješ každou mrtvou... Nemohli je pobít všechny! Některým z nich se určitě podařilo proklouznout a snad se ještě skrývají v salaších na úbočích vysočiny.“

... už dávno ho neposlouchám. S každou neznámou tváří košatí naděje. Kolik jich na tomhle místě zbývá, abych se mohl těšit, že možná opravdu ještě někde žije? Tahle je předposlední, a jestli byla kdy radost se na ni podívat, tak se to dnes už pod tváří pokřivenou strachem nedá poznat...

Tě poslední, k níž míří moje kroky, se derou zpod šátku vlasy černé jako havran... Freyjo, ještě jednou! Zrovna takové si pamatuju! Úplně stejné mi padaly do očí, když se nade mnou skláněla a se zakletou touhou v očích mne kousala do rtů...

Přimrzla k zemi jako balvan v horách. Helgi pod ni zarázil meč a na jeden ráz ji odtrhl od země. Pomalu se překulila na záda...

Cizí! Helgi Troll vydechl a narovnal se. V očích se mu už zas rozhořival oheň. „Není tady!“ řekl slunci a nízkým pahorkům na západním obzoru. „Není tady!“ Vyhoupl se do sedla a ohlédl se po karavaně, která je pomalu dojížděla...

* * *

„Chtěly do Sléibhtanských hor,“ zasténal unavený dívčí hlas. Irská dívka, jíž Leif říkal *Berneško* pro zarudlou skvrnu na jejím krku, se postavila na kozlíku káry a očima, do nichž už nemůže vehnat slzy žádná hrůza na světě, přehlédla pláň i s mrtvými. „Zalez si pod plachtu, Ragenhildo,“ chraptivě se obrátila ke společnosti, u níž ani splývající šat nemohl ukrýt její tajemství před světem. Dívka se chvěla zimou, drkotala zuby a modrýma očima, už kolik dní opuchlými od pláče, se co chvíli rozhlížela kolem... „Tohle vidět nemusíš,“ dodala Berneška tiše a koncem biče pohladila zvířata na boku, aby přinutila spřežení uhnout doprava, přesně ve stopách prvního povozu.

Neforemný, čtyřkolý vůz na čele karavany se právě obloukem vyhýbal poli mrtvých a vysoká, temnooká dívka ze severního pobřeží Connachtu zamručením zastavila volské spřežení.

„Kam, pane?“ křikla na Leifa a trhla rameny. Jí samotné to bylo jedno. Jen se už znovu nechtěla navléct do řádového roucha, a s vytržením v duši zapalovat svíce v kostele svatého Kolumbana. Kříž jí nepomohl, když přišli vykladači v žlutočerných pláštích, unesli ji a předhodili ušatým hadům. To kdyby se tehdy místo za zlatým křížem na oltáři schovávala za někým takovým... Dotkla se Leifa docela jiným pohledem než dřív, a hned sklopila zrak k zemi. V podvědomí se zrodil úsměv a zazrcadlil se v jejích očích.

„Nedokážeš se rozhodnout sama? Vydej se tam, kam ti velí rozum nebo kam tě vábí touha po někom, kdo ti teď chybí... Máte svobodnou vůli, Ethnee!“ odpověděl Leif a překvapeně povytáhl obočí sám nad sebou, že si její jméno zapamatoval. „Nejsme otrokáři. Jen o zásoby na vozech se s námi budete muset podělit!“ Netrpělivě se ohlédl po Helgim a zase se obrátil k dívce. „Jedte, kam chcete, ale mějte na paměti, že nejste v bezpečí. Ani s námi ne, jsme jen dva... Pár mil odtud nejspíš

ještě nikdo neví, co se na mumhanských útesech stalo. První obchodník s ženským masem vás polapí a poveze zpátky.“

„Taky můžeme potkat ty, kteří tady zabíjeli...“

„To jsem chtěl říct,“ přikývl Leif a koutkem oka znovu loupil po Helgim. Už konečně vstával od té poslední. „Jsme jen dva muži a vás je osmnáct. Umíte vzít zbraň do ruky, ale v případě útoku se nebude moci postavit ozbrojeným mužům žádná z vás.“

„Mám strach, už jen když si mám odskočit do houští,“ vzlykla jedna z dívek. „Dovedte nás do města! Zaplatíme, čím budete chtít...“ Zvedla zrak k Leifovi a na tvářích se jí neobjevil ani stín nachu. „Za hradby si netroufnou, a my tam můžeme počkat, než bude celý Erin vědět, že za nás stříbro už nikdo od vykladačů nedostane.“

„Vracejí se!“ křikl zničehonic Helgi a ukázal k obzoru.

* * *

Přijížděli pomalu. Vítr, profukující pláněmi středního Mumhanu, zvedal jejich temně rudé pláště a rozvínoval je jako královské praporečky před slavnou bitvou.

„To nejsou vykladači!“ vydechla Berneška ulehčeně. Vzápětí však, jako by ji samo nebe chtělo vyvést z omylu, přitáhl jezdec na čele houfu uzdu a v povětří zavířil i jeho plášť. Žlutočerný, jako bývá kůže hadů v jeskyních pod mumhanskými útesy...

Blížili se v rozestupu jako hladová smečka, obkličující kořist.

Ethnee seskočila z vozu na zem, opřela se zády o vůz a vzrušeně vydechla. Oběma rukama sevřela jílec meče a břicho se jí sevřelo strachem z toho, co přijde... Helgi si jí všiml a zahnal ji pohlavkem zpátky na vůz. „Vypřáhněte voly!“ křikl. „A vozy do kruhu! Jako hradbu!“ Mrknutím oka se ujistil, že

jsou nepřátelé ještě daleko, seskočil ze sedla a začal dívčí družině pomáhat. Neznámí jezdci viditelně zpomalili, jako by se chtěli pást na bezmoci své kořisti.

K Leifovým uším přinesl vítr zdušenou ozvěnu posupného smíchu. Viking si zaclonil oči a zkusil je spočítat. Dvanáct? Sebevědomě pokrčil rameny a povyjel jim vstříc.

Trvalo to hodnou chvíli, než cizí ozbrojenci pochopili, o co se Helgi se suitou dívek pokoušejí. Paty, ozdobené bronzovými, pŕlměsíčkovitými ostruhami, se lehce dotkly koňských slabín a těžcí, chundelatí irští hřebci vyrazili vpřed jako hnědočerná, kalná vlna.

„Jedou!“ houkl Leif. „I kdybyste ucítily čepel mezi žebry, bojujte dál! Která z vás padne do sněhu, nachladí se a umře!“

Ethnee se pousmála a olízla si rty. Teď už stála na voze a odtud útok nevypadal tak strašlivě jako ze země... Ten první ji určitě podcení a snad by ho mohla překvapit. Druhý už se nachytat nedá... Procvíčila si prsty a zvedla zrak. Až budou tam u té muldy, bude muset zvednout i meč. V té chvíli ji to vzrušilo. Zatočila se jí hlava a zatoužila být mužem...

Helgi si změny rychlosti nájezdníků všiml. Netrpělivě odstrčil Bernešku stranou, sám popadl oj vypřažené káry a dotlačil ji na volné místo mezi dvěma povozy. Lítostivě se ohlédl po volech. O ty přijdou. Jestli je útočníci neodeženou, tak je alespoň zabijí...

Oj zaklínal o zadní trámec povozu, určeného původně ke svážení dřeva, a než popadl káru za spodek a zasadil ji do poslední mezery ve vozové hradbě, zavedl dovnitř svého koně. Hodil uzdu Ragenhildě a ohlédl se po Leifovi, který i s koněm zůstal venku.

První z útočníků v temně rudém plášti byl už tady. Leifova a jeho čepel se srazily s kovovým břinknutím a vikingova zbraň se přelomila v půli. Leif nezpanikařil. Počkal, až Irův

meč protne setrvačností vzduch nad jeho hlavou, a v příštím okamžiku udeřil. Pahýlem zbraně vnikl pod spodní lem plíškové zbroje svého protivníka. Vytrhl zmrzačený meč z těla umírajícího a ohnal se jím po dalším, který nezvládl svého hřebce a tryskem, zakloněný dozadu, se přehnal kolem.

Chvilíčka času! Leif se svezl ze sedla na zem a rozběhl se s koněm k poslední mezeře v opevnění. Trhnutím uzdou navedl hřebce dovnitř a sám zůstal venku, aby mohl krýt Helgiho, až bude zasazovat káru na místo v opevnění...

Helgi Troll plácl Leifova koně a popadl káru za zadek. Teď nebyl čas zjišťovat, zda dívčí družina na vozové hradbě odolala prvnímu náporu. Jestli nedokázaly útok odrazit, rozeženou je útočníci po pláni a jednu po druhé přibodnou k zemi, jako to udělali s těmi předtím... Noha mu podklouzla na rozměklém sněhu. Zapotácel se a v poslední chvíli se musel chytit postranice vozu, aby se udržel na nohou. Těsně vedle něj zapraštělo dřevo pod úderem kalené oceli. Viking instinktivně padl na zem, a sotva pod sebou ucítil mokrý, rozšlapaný sníh, mrskl sebou a odkutálel se pod vůz. Podíval se k místu, kde ještě před chvilkou stál a uviděl čísi nohu v nezvykle šité botě z hovězí kůže. Prudce vykopl proti ní, a aniž by čekal, co se stane, proplazil se pod povozem dovnitř obranného kruhu.

„Kde je Leif?“ křikl, sotva vstal. Jeho hlas zanikl v křiku a řinčení mečů. Nemohl se dlouho rozhlížet. Právě na protější straně provizorní pevnůstky zavířil ve spršce jisker ze zkřížených zbraní žlutočerný, vražedný plášť.

To on je vede, blesklo Helgimu hlavou. Přeběhl k vozu, kde se nepřátelům už už dařilo prorazit obranu, a popadl za pas ženu, již si pamatoval podle bílé plachetky jeptišek. Chtěl ji stáhnout dolů a uvolnit tak místo na voze pro sebe...

Vyjekla úlekem, sotva ucítila jeho ruce na svých bocích, podvědomě se po něm ohnala a na okamžik se odkryla nepříteli.

Ocelový jazyk z rukou vykladače už nic nezastavilo. Berneška, bránící vozovou hradbu bok po boku vedle nešťastnice, zděšeně vykřikla a zamrkala před sprškou krve.

Nahoru na vůz se dostal další z nájezdníků, řal shora po Helgim a seskočil do kruhu mezi vozy.

Muž v žlutočerném plášti zkušeně odstrčil kácející se tělo mrtvé a obrátil se k Bernešce. V koutku úst mu zacukalo, když si všiml červené skvrny na krku a cosi zabručel. Dívka nerozuměla ani slovu. Stírala si dlaní krev své družky z obličeje a uhranutě zírala na meč v rukou svého vraha.

„Leife!“ vzlykla a vzpomněla si na jeho drzé řeči před několika dny. Že si vybere odměnu za záchranu? Být souložnicí vikinga? Tak tedy ano, Bůh mě zatrat! Tisíckrát ano, jenom ať je teď tady!

Vrhla po Helgim vyčítavý pohled a couvla o krok. Vykladač byl příliš blízko, než aby proti němu mohla zvednout zbraň na svou obranu... A za ním se tlačí přes postranici vozu další...

„Leife!“ Slyšel? Možná už není. Zůstal za hradbou z povozů. Sám a opěšalý... Ucítila tlak čepele, tlačící se jí do břicha a zatmělo se jí před očima. Jak dlouho bude trvat, než ten muž pochopí, že má pod halenou koženou zbroj? Pak poodstoupí, rozpráhne se...

„Bolí to,“ špitla a prosebnýma očima se dotkla tváře, schované pod krytkou nosu... Už to poznal! Couvl, jak předvídala, a...

Vzduchem, skoro před jejíma očima proletěla hlava, zachumlaná do zkrvavené opony dlouhých vlasů, zažloutlých jak přezrálé obilí...

„Ragenhilda!“ škytla Berneška. „Můj Bože! Čekala dítě!“ Vztek jí dodal sílu a odhodlání. Do holých rukou sevřela ocelový jazyk vykladačova meče a odtlačila zbraň stranou. Pořezané dlaně se jí zalily krví...

Teď už se konečně Helgi zbavil svého soupeře, který pronikl do středu obrany, a vši silou se obořil po Berneščině protivníkovi. Nedosáhl výš než ke stehnu. Rána se rozšklebila až ke kosti a noha už neudržela tělo. Vykladač ztratil oporu a přepadl přes okraj povozu Helgimu k nohám. Neprosil o milost, šílená bolest v rozřáté noze jej pro tu chvíli zbavila vědomí...

Helgi oběhl vůz a vyšplhal se nahoru za záda bránících se dívek. Sotva se tam ocitl, protlačil se mezi ně a rychlým výpadem zbavil plošinu povozu posledního z vetřelců. Rozhlédl se a otřel si pot z čela. Tři? Tři jsme zabili?

„Spíš, vikingu?“ štěkla Berneška. Otřela si do šatů krvácející dlaně a pohrdavě odstrčila Helgiho stranou. Přeskočila z plošiny jednoho povozu na druhý a hnala se k místu, kde ještě zuřil boj. Uprostřed vozové hradby zahlédla Ragenhildu, jak se se zaťatými zuby věší na uzdy plašících se koní, a ulehčeně se usmála. Žije... Kdo to tedy, proboha, byl před chvílí...?

Za sebou uslyšela dupot a ohlédla se. Helgi běžel hned za ní. Zadíchaně se zastavila. Na okamžik jí děj na plošině povozu před ní připadal jako živý sen po večeru plném hrdinských zpěvů toulavého barda. Muž v kroužkové zbroji pod temně rudým pláštěm s výsměchem ve tváři odvracel zoufalé pokusy dívek, které dokázaly celé měsíce přežít v jeskyních ušatých hadů, a nyní padaly k zemi jako obilí před žencem.

Ustoupila na kraj, aby ji mohl Helgi Troll předběhnout, a ušklíbala se. Za to, jak se před chvílí nešťastně vmísil do bitky, jej nenáviděla. Teď...

Ir o krok couvl, když spatřil nového soupeře, a jedinou strašlivou ranou se zbavil ženy, která se mu už téměř dostala do zad...

* * *

Leif ještě zahlédl, jak se Helgi vkulil pod povoz, a na okamžik zaváhal. S ozbrojenými dívkami nemohl v boji vážně počítat, a i když bylo povozů jen pět, přesto dohromady tvořily dost velký kruh, který nebudou obránci schopni uhlídat. Kdyby se útočníci rozdělili na dvě skupinky, museli by rozložit své síly i obránci, a jeden proti šesti... Dál neuvažoval. Rozběhl se k hřebci, jehož sedlo před chvílí vyprázdnil, a bez zaváhání se mu vyhoupl na hřbet. Strhl uzdu prudce doprava, aby donutil hřebce co nejrychleji se otočit, a vysunul z pouzdra na sedle píku. První z ozbrojenců, který jej spatřil, opustil řadu svých druhů, zastrčil meč do pochvy a ukázal slunci stejnou zbraň jako Leif.

Sklonil těžké, jasanové ratiště dolů a pobídl koně do trysku. Leif sice ještě nikdy neslyšel, aby se muži na koních s píkami v rukou takto rozjížděli proti sobě, ale nakonec lhostejně pokrčil rameny. Počkal do chvíle, kdy se kůň jeho nepřítele hnal proti němu jako balvan, řítící se z hor, neschopný zastavit se nebo uhnout stranou. Pak znenadání svoji píku uchopil do ruky jako oštěp a vrhl ji plnou silou proti soupeři. Ani se nezdržoval, aby se podíval, co se stalo. Jeho sok neměl nejmenší naději uniknout a svou rychlostí jen umožnil bronzovému bodci proniknout koženým pancířem.

Leif viděl, že se už cosi děje na hradbě z povozů, ale tušil, že venku, v zádech útočníkům, bude Helgimu a jeho dívčí družině daleko prospěšnější. Jako ostrříž mezi vrabce vrazil do houfu vínově rudých plášťů, tlačících se k hrazení z povozů. Všimli si jej dřív, než stačil ztenčit jejich počet o dalšího... V té samé chvíli se na ně z povozu zřítilo bezvládné tělo zabité ženy...

„Odiin!“ vytrysklo z hrdel vikingů a ječivý ortel nad nepřátele se vzápětí začal vyplňovat.

Helgi postupoval přes bezvládná těla mrtvých a raněných dívek a přikrýval je mrtvolami jejich vrahů. Zbylí cizinci se

ocitli mezi dvěma ohni. Kolik jich ještě zbývá? Šest? A tam je sedmý, co se právě kácí z koně s hrůzně zkrvavenou hlavou...

Leif ucítil mámivý pach krve, a jako by jej štvál do dalšího boje, tlačil se do hloučku jezdců, strhával volnou rukou rudé pláště a mečem křesal přehršle jisker z přileb šilenců, pobíjejících na mumhanských pláních ženy... Boj se chýlil ke konci. První z útočníků našel cestu z klubka koní ven a vyrazil k severu...

Helgi se odrazil, skočil přímo z vozu do vyprázdněného sedla a vyrazil za uprchlíkem. Zaslechl ještě Bernešku, jak za ním cosi křičí, ale sotva zasunul nohy do třmenů, ohlédl se, a když viděl, že Leifovi nic nehrozí, hnal se dál.

* * *

Někde tady...

Helgi přitáhl uzdu a poplácal koně po krku. Čekal léčku. Za uprchlíkem sice zůstávala jasná a dobře viditelná stopa, ztrácející se daleko vepředu mezi kmeny topolů, jilmů a v jívo-vých křoviscích, ale prchající se docela klidně mohl obloukem vrátit a čekat v záloze s připravenou píkou.

V těchto místech už nebyla krajina tak přehledná a jednotvárná. Rovinu přetínaly široké pásy křovin a stromů a skrze spleť holých větví bylo na severním obzoru vidět zubaté temeno skály, zvedající se přímo z roviny, a jejíž obrysy téměř splývaly s šedou oblohou, jen tu a tam prosvícenou slunečními paprsky.

Přemýšlel, co dál... Už dávno se měl vrátit. Nechat uprchnout svědka bitky ale znamenalo totéž, jako osobně přivolat nepřátelům posilu... Pobídl koně do cvalu a vydal se šikmo stranou od uprchlíkových stop, k vysokému, rozložitému javoru.

Přimhouřenýma očima bedlivě pozoroval pás křovisek, jestli se někde nepohne větev, jež by napovídala, že muž číhající v jívách mění svůj úkryt...

Nespatřil však nic, co by se mu nelíbilo. Bez nesnází se dostal k cíli, který si vyhlédl. Seskočil z koně, narychlo přehodil uzdu přes nízkou větev a provlékl ji. Ještě poplácál hřebce po zadku a se zbraní v ruce se vydal napříč křovinatým lesíkem...

Zpod lísky zprudka vyrazil zajíc a divoce zakličkoval mezi sněhovými návějeji. Helgi si uplivil, ale uklidnilo jej to. Nikdo jiný by tu tedy neměl být... Rozhodl se projít lesíkem až k hranici křovisek, tvořících severní hranici porostu. Jestli je tam dostatečně rozlehlá rovina, měl by uprchlíka ještě zahlédnout...

Padesát kroků a zastavil se.

Křesťanská znamení! Řada rudohnědých kamenných náhrobků, ozdobených kříži, jejichž ramena spojovala kamená okruží. Sněhové čepice z vršků už dávno odtály, ale podle netknuté pokrývky kolem nich, nikdo tahle místa od podzimu nenavštívil... Ze zvědavosti přistoupil k nejbližšímu a sklonil hlavu k dubové destičce, zavěšené měděným drátem k tělu kříže. Neuměl číst ani latinské, tím méně irské písmo, které mu bylo tolik podobné, ale okamžitě pochopil, že má před sebou jméno toho, jehož kosti práchniví tři sáhy pod zemí. Přešel k dalšímu a podíval se znovu. Překročil náhrobek a podíval se na další. Tady už destička scházela, a jen zelená nitka zkorodované mědi svědčila o tom, že kdysi ani tomuto kříži vyhlazený kousek dubového dřeva se jménem mrtvého nechyběl.

Na větvích černých topolů se rozkrákaly vrány jako o překot.

Helgi zvedl hlavu, pozorně se rozhlédl a znovu se sklonil ke křížům. Hned jak je uviděl mezi povislými větvemi jív, poznal, že je před ním zahrada smrti. Už měl zkušenosti, že se

občas v některých franských hrobkách dalo nalézt malé bohatství, ale zdálo se, že tady jsou všechna těla ukryta pod hlínou a ne v podzemních kobkách. Sehnul se k dalšímu kříži a pokrčil rameny. Druhá polovina nápisu byla shodná s ostatními. Snad to značí příslušnost ke klanu, ale možná se taky řada písmen čte jako *vykladač vůle ušatých hadů*...

Slunce se nadobro schovalo za šedivou oponu nad západním obzorem a začínalo se šerit. Viking zvedl hlavu a rychle zamířil přes hřbitov, aby se konečně podíval, co jej čeká za pásem stromů a keřů. Neměl času nazbyt, jestli chtěl ještě za světla dorazit zpátky k vozům. Přidal do kroku a už se nezdržoval okukováním hrobů. Propletl se mezi nimi a...

Nestačil zastavit. Zamával rukama, upustil meč a zřítíl se do jámy, ze tří čtvrtin zaváté sněhem. V tom bělavém šeru ji nebylo vůbec vidět... Hlasitě zaklel a vztekle udeřil pěstí do zmrzlé zeminy.

Hrob nebyl hluboký... S neustávajícím klením se Helgi vydrápal na nohy a zdupal sních v rohu. Opřel se rukama o okraj jámy a odrazil se. Šlo to. Země byla tady pod stromy ještě pořád ztuhlá mrazem a dosud nepovolila. Viking se vydrápal nahoru, a postavil se. „Zdá se, že to tu ještě není tak docela opuštěné,“ zabručel a oprašoval si rukama sních z kabátce.

„Chtěl sis vyzkoušet, jak se ti bude ležet?“ ozvala se za ním zpěvná irština a Helgi se bleskově otočil. Muž, jehož pronásledoval, stál pár kroků od něho s mečem připraveným k boji a levým loktem se opíral o kříž z červeného vápence.

„Jsme skoro stejně velcí,“ odsekl Helgi. „Zkoušel jsem ho kvůli tobě, Ire. Mně se docela jistě nestane, abych ležel pod křížem! To ty se chystej!“

Rytíř pozoroval Helgiho a odhadoval jeho síly. Proklínal sám sebe za to, že nebyl dost rychlý a nedoběhl k jámě dřív, než se stačil ten vikingský zabiják vyškrábat nahoru. Viděl

ho v bitce na vozech, a zrovna tak viděl, že to byl právě jeho meč, který srazil vůdce klanu Cairilla UaCashela z povozu k zemi...

Helgi postoupil o krok a v tom okamžiku si uvědomil, že v rozčilení nechal na dně hrobu svou zbraň. Nerozhodně se ohlédl. Jestli teď seskočí dolů, už nikdy se nedostane zpátky...

„Tas!“ řekl Ir. „Nebo tě mám podržnout jak jehně?“ Oči-ma se dotkl obústku Helgiho pochvy a nepokrytě se rozesmál. „Kde máš meč, vikingu?“

Helgi ustoupil o pár kroků a v rychlosti se pokusil zvednout nejmenší kříž, který byl po ruce. Ani s ním nepohnul, nejspíš patu křížů přisypali zeminou a tak nyní držel, spoutaný mrazem, jako kdyby na tom místě zakořenil.

„Jindy bych tě zahnal do hrobu a nechal tě zaživa zasypat... Velkými kusy hlíny, abys mohl ještě dlouho dýchat,“ pokračoval Ir. Postupoval krok za krokem k Helgimu a svým vínově rudým pláštěm smetal sníh z rovů. „Ale hrob, do kterého jsi spadl, čeká na vznešenější tělo, než je to tvoje. Tenhle hájek ukrývá jen mrtvé z knížecího domu rodiny Éoganacht Chaisíl, potomky krále Éogana Móra.“

Helgi se nepokrytě rozesmál. „Nikdy jsem o nich neslyšel.“

„A o klanu UíCashelů jsi slyšel, vikingu?“

„Něco,“ odtušil Helgi, i když to nebyla pravda. Potřeboval jen vyprovokovat Ira k hádce, odvést jeho myšlenky od toho, že neměl zbraň... Neměl ani klacek... „Jen něco,“ opakoval. „Prý kradou u sousedů.“

„O severanech se říká totéž,“ nenechal se Ir vyprovokovat.

„O severanech se taky říká, že si nedávají jména, kterou nedou vyslovit,“ zavrčel Helgi. „O vás by to neřekl nikdo.“

Ir se zasmál. „Ať tak či tak vikingu, je to jméno, které vzpomíná na krále. Éoganacht! Éoganovy děti. Je to šest století, co žil, a pořád je tu s námi.“

Helgiho oči rejdlily kolem a hledaly něco... cokoli, co by mohl popadnout do ruky a ubránit se tím... „A ti UíCashelové?“ zeptal se jen tak, aby hovor pokračoval.

„Jsme Éoganovy děti, ale je víc větví toho rodu. Ta naše odjakživa sídlila na hradě Chaisíl. Dnes mu říkají Cashel. Takže UíCashelové, jsme my, vnuci Cashelu.

„Vnuci hradu?“ zeptal se Helgi.

„Tak.“

„Pevní jako skála?“

„Správně. Prý jsou vikingové hloupí,“ pokývl Ir hlavou. „Není to pravda!“ Přehodil si meč z jedné ruky do druhé. „Dobře jsem si popovídali, vikingu. Až budu zítra večer pít, pozvednu číši i na tebe. Slibuji. Ale teď...“ Jeho hlas zestudněl. „Musím pro posilu... Nesnaž se dělat překvapeného, skřete!“ štěkl, když se na Helgiho tváři objevil výraz nejvyššího překvapení. „Přece jsi jen kvůli tomu za mnou jel, abych nemohl nikoho přivést? Nemám pravdu? Přece jsi...“

„Budeš zklamaný, Ire. V jeskyních pod mumhanskými útesy už vykladači nejsou!“ skočil mu viking do řeči. „Těla dvou ze tří ušatých hadů hníjí v podzemních teplých jezírkách a desítky žlutočerných bestii zrovna tak...“

„To já přece vím,“ odtušil Ir stejným tónem hlasu, jakým mluvil až do nynějška. „A je to dobře,“ pokývl. „Jen proto pro vás vůdce našeho klanu nezačal vymýšlet způsob mučení. Stačí mu vaše smrt.“

„U Thorových kozlů, poslouchej!“ zavrčel Helgi a ustupoval dál. Kousek napravo za sebou si před chvíli všiml spadené větve a snažil se k ní zacouvat tak, aby si to protivník neuvědomil. „Vaše hnízdo je pryč! Tak proč ještě zabíjíte? Proč vraždíte ženy a dívky, jako by to byly fúrie z Niflheimu?“

Tmělo se rychle. Už se v temném stínu javorů a jilmů nedaly rozeznat ani kříže na protějším konci zahrady smrti.

Ir chvíli uvažoval, než mu došlo, co vlastně Helgi řekl: „My nejsme vrazi, vikingu! Ty ženy byly s vámi a zvedly zbraně proti nám. Kdyby se postavily stranou a sečkaly, jak to dopadne...“

„Blázne!“ vzkřikl Helgi. Znenadání se vrhl doprava, popadl větev a instinktivně se ohnal, aby udržel Ira v patřičné vzdálenosti. „Proč jste tedy pobili ty, které tudy táhly před námi?“ vyhrkl vzápětí zadýchaně.

„Nevíš, co se děje vikingu!“ odsekl muž a volnou rukou si strhl vínový plášť. Zmuchlal jeho konec v ruce a mávnul s ním proti Helgiho holi. „Mumhanem táhnou houfy vykladačů vůle ušatých hadů a vraždí všechny ženy, které jim unikly... Jeden takový oddíl povraždil dívky na pláni, kde jsme vás napadli, a o půl míle dál ti samí vykladači, jeden vedle druhého, poručili své duše Bohu s bronzovými šipkami z našich luků v srdci. Můj pán, Cairill UaCashel, je poslušným poddaným krále Gormonda, a ví, co je jeho povinnost na území, které spravuje...“

Helgi kroužil kolem irského rytíře jako kuna kolem křepelky na vajíčkách. Chtěl se dozvědět co nejvíc, než zaútočí... „Jeden z vás nosí žlutočerný plášť!“

„To byl on,“ odvětil Ir, „Cairill UaCashel. Ten plášť měl na sobě jeho bratr, když ho umučili. Cairill přísahal, že jej nesundá, dokud nepomstí jeho smrt. Byl to vrah a odrodilec, ale jeho bratr!“

Helgi zčistajasna zaútočil a zasáhl Ira koncem hole do kotníku. Ozbrojenec padl na koleno, ale stačil se ještě po Helgim ohnat mečem. Viking uskočil, aniž by mohl využít nastalé výhody. „Tak proč přepadá pocestné?“ křikl.

„Chce se mstít!“

„Ať se mstí těm, kteří mu bratra zabili!“ zasyčel kulatoučkový viking. Naznačil úder svou zbraní, stáhl ji a hroznou ranou

zasáhl soupeře, který v té chvíli vyrazil k protiútok, přímo do obličeje.

Irova tvář se zalila krví a muž se bez hlesu zhroutil na zem. Helgi odkopl stranou jeho meč a přiklekl vedle. „Nemuseli jsme se tady bít, Ire,“ řekl smířlivě. „Kdyby měl tvůj pán odvalu mstít se těm, kteří byli vinni...“

„Aaa... ale vž... vždyť se tak sštal... sštalo!“ zasténal zraněný a vyplivl spolu s krví většinu zubů. „Msš... msštil se se těm pravým...“ Otřel si krev z tváře a otevřel oči. „Nebo... nebo tty nejsši... nejsši Helgi Troll?“

* * *

Helgi se vrátil na místo bitky až k večeru. Obcvalal čtyři vozy, které tady Leif zanechal, a zdaleka se vyhnul mršíně vola, kolem níž se už proháněly lišky a dva zatoulaní chlupatí vlkodavové, jaké chovají na irských hradech. Jeho hřebec, černý jako tufové útesy, nespokojeně odfrkoval a z jeho husté, propocené srsti stoupala pára. Nesl dvojnásobné břemeno, a ani trochu se mu to nelíbilo.

Viking nemusel dlouho hledat. Brzy našel ve sněhu, který se teď, s nadcházejícím večerem znovu potahoval ledovou slupkou, stopy kol a pustil se cvalem v jejich směru. Mrzutě klel. Ir se pořád neprobíral z bezvědomí, a od té chvíle, kdy Helgiho překvapil vyslovením jeho jména, už ze sebe nedokázal vypravit ani slovo.

A co horšího! Ještě než přehodil Ira přes sedlo, vytáhl z hrobu svůj meč a došel až na hranici porostu. Nemusel se dlouho rozhlížet. To, čeho se bál, se tyčilo z rozlehlých rovin přímo před ním...

Jako kdyby sám ďábel z hor na obzoru ukousl velký kus okrově zbarveného vápence, a vyplivl jej na rovinu. Příkře se

zvedající zubatá skála, jejíž bílý sněhový příkrov byl zhanoben vyhřezlými kamennými žebry, se majestátně vypínala k nebi a vystavovala celému světu na odiv svou korunu z nedobytných zdí... S nadcházejícím soumrakem se už nedalo rozpoznat víc, než jen temně okrovou siluetu mohutného hradu a girlandy planoucích loučí na hradbách.

Uprchlík mířil právě tam, a jestliže je v blízkosti tak mohutná pevnost v rukou nepřátel, ať už z nich dělá nepřátele cokoliv, hrozí jim pořád obrovské nebezpečí...

Vztekle švihl koně přes hřbet a důrazným stiskem stehen jej pobídl k rychlejší jízdě. Musejí tu být všude! A k tomu houfy vykladačů! Unaveným zrakem přejížděl zvlněnou rovinu před sebou a po zádech mu vystávala husí kůže.

Ulriko! I kdybys už nežila, tak stejně popros bohy, abych tě mohl najít! Nesnáším nejistotu. Chci milovat, nebo se mstít! Ale ne hledat! Rozumíš? Hledal jsem celý život!

* * *

Z houstnoucího šera vystoupil nový val jív, jilmů a dubů. Helgi přitáhl uzdu, dojel až na několik desítek kroků k mlčenlivé černé mase stromů a křovisek a zastavil koně. Nebál se nepřátel. Kdyby se odhodlali tady strávit noc, docela jistě by rozdělali oheň. Pokud se tu ale zastavil k přenocování Leif, pak by hrozilo nočnímu jezdcí, že jej nejdřív pozdraví kopí a až pak se někdo zeptá na jméno...

Sepjal ruce před ústy, dlouze se nadechl a vyrazil krákoravý skřek havrana.

„Odiin!“ ozvalo se z houští a do sněhu před stromy vystoupil Leif. „Kde jsi byl, Helgi Trolle?“ podrážděně zahřměl hned nato. „Co tě tak zvláštního čekalo za obzorem, že jsi nechal svého druha samotného proti pěti nepřátelům?“

„Ale žiješ, jak vidím,“ zahučel Helgi rozpačitě a seskočil z koně.

„U Tyrovy ruky! Myslel sis, že to nezvládnu?“ nechal se Leif zahnat do úzkých hned na počátku hádky. Ve tmě pod stromy kdosi zasténal. Helgi tomu nevěnoval ani tu nejmenší pozornost.

„Kdybych si to myslel, tak tě samotného nenechám, chlapče,“ utrousil a dal si záležet, aby tón hlasu připomněl Leifovi jeho dětství, kdy mu byl ve všem učitelem.

Mladík se odbýt nenechal. Čelo mu hyzdil čerstvý škrábanec a co chvíli si otíral krev žmolkem cupaniny. „Bylo jich pět a já sám!“ zavyl ukřivděně. „Když na mě dva z nich dotírali, nemohl jsem nic dělat... Podřezávali je jako kůzlata,“ ztišil Leif hlas a vzal do ruky uzdu Helgiho vraníka. „Než jsem se těch dvou zbavil, už tam čtyři ležely...“ Polkl a najednou se vůbec nestyděl za zlomený hlas. „I Ethnee, Helgi! A Grainne! Tu černovlasou, co se těšila, až zase obejmeme toho svého rybáře... A Ragenhildu...“

Helgi zkameněl na místě: „Dál nemluv!“

„Já žiju,“ uklidnil jej ze tmy Ragenhildin hlas. „Chtěl jen říct, že... už jsem klečela, a cítila ocel na krku, když jeden z vojáků cosi vykřikl, a odstrčili mne stranou...“

„Proč?“

Pokřčila rameny.

„A pak?“

„Co bys udělal ty?“ V Leifově hlase znovu zazněl vyčítavý tón. „Zabil jsem ty další! Jenomže to trvalo příliš dlouho! Byl jsem sám, při Odinově krvi! Můj druh v boji mne nechal samotného proti přesile nepřátel, a místo toho se hnal za jediným, který ze strachu utíkal!“

Úder hřbetem ruky přes tvář Leifa umlčel pádněji, než kdyby mu někdo vyřízl jazyk. „Jsi pořád ten holobrádek, kterému

Godfred nařezal na nahou zadnici před celým Hedeby!“ vybuchl Helgi. „Leif Kozlovrah...! Víš, proč ti tak říkají? Ne proto, že jsi zabil kozu, hlupáku, ale proto, že jsi zbrklý! Kdyby jediný z nich uprchl, přivolal by posilu! Víš to stejně jako já!“ Šero zhoustlo k nesnesení. Leif sbíral všechny síly, aby se opanoval. Měl sto tisíc chutí vytasit meč a... Oko Odino! Po všech těch letech se najednou nenávidět!

„Měli jsme je pobít, a pak ho pronásledovat! Neutekl by daleko, blížil se večer!“ zahučel znovu vyčítavě, ale o poznání zkrotleji.

„Stačilo by mu to, věř mi Leife Olafsone!“ zavrčel Helgi. Popadl svého zajatce za lem drátěné kapuce, předtím schované pod přilbou, a stáhl jej ze hřbetu koně do sněhu. „Sotva tři míle odsud stojí hrad, větší než všechny, které jsem kdy v životě spatřil...“ Dřepł si vedle zajatce a přetřel mu obličej hrstí sněhu. „Oni jsou odtamtud,“ kývl a ukázal na zajatce. „Chtěli se nám prý pomstít...“

Zajel nožem pod látku haleny a rozpáral ji až k srdci. Přiložil ucho na nahou Irovu hrud' a protáhl tvář. „Pak se div, že si nechají krást ženy, když nevydrží ani úder kusem dřeva...“ zakroutil hlavou nad mrtvým. Zvedl hlavu k Leifovi: „Všechny je zabili kvůli nám dvěma! Oba jsme vinni. Jeden z nás kdoví-kdy zabil bratra pána toho hradu. Cairill UaCashel se jmenuje a prý to byl právě on, kdo vedl útočníky. Ten se žlutočerným pláštěm.“ Povzdechł si a podíval se po prořidlém hloučku kolem sebe. Ragenhilda, Berneška, jména zbylých čtyř si nepamatoval...

„Mstí se vikingům?“ zeptal se Leif bez překvapení v hlase. „Nebo přímo Dánům?“

Helgi zavrtěl hlavou: „Nerozuměl jsi mi! Chce život Leifa Olafsona a Helgiho Trolla... Dal bych dobrou loď, kdybych nějakou měl, za to, abych se dozvěděl, odkud zná naše jména.“

Ze tmy se ozval kvílivý skřek.

Helgi bleskově vyskočil na nohy a s mečem v ruce se pátravě zahleděl do křovisek.

„To jsem ti ještě nestihl říct,“ utrousil Leif s náznakem ztracené veselosti v hlase. „Taky mám kořist, ale já беру do zajetí jen ty muže, kterým ještě srdce bije,“ neodpustil si rýpnutí. Kývl a počkal, až Berneška s ještě jednou ženou ze zbylé šestice vytlačí zpod větvoví na světlo káru s mužem zabaleným do žlutočerného pláště. „Sekl jsi ho do nohy. Spadl z povozu a přežil,“ popisoval Leif. „Ani ta rána nevypadá tak hrozně, jak ten Ir skučí. Jestli je to skutečně pán zdejšího kraje, možná si jeho životem vykoupíme bezpečnou cestu na východ...“

* * *

„Cairille!“ pronesl Helgi naléhavě a zatřásl se zajatcem.

Muž zvedl víčka a překvapeně vytřeštil na vikinga oči.

Helgi se nad ním sklonil a bezohledně mu vytrhl z úst roubík. „Ty jsi vůdce klanu UíCashelů, a mé jméno je zase Helgi Troll...“ Chvilí se pásl na úžasu v Irově bezvousé tváři. „Je mi lhotežné, jestli jsem zabil tvého bratra, nebo ne! Nikdy se ocel mého meče nedotkla nikoho, kdo by si to nezasloužil.“

„Jsem Cairill UaCashel, syn Conalla Těžkého a vůdce klanu UíCashelů...“ Muž na káře musel zvířecky trpět. Byť mu ženy omotaly ránu několika vrstvami plátna, sláma kolem jeho nohy mokvala krví a začínala páchnout hnisem... Vší silou, co mu zbývala, zatnul zuby, aby bez potupného zaskučení překonal nával trhavé bolesti a zvedl ruku, aby si setřel pot z čela. Nedomáhal to. Jen ji pozvedl a zase mu padla dolů, těžce jako kachna zasažená šípem za letu. „To je mé jméno,“ zachrčel po chvilce. „A každý, kdo je zkrátí bez mého svolení...“

„Taky ti můžu vydloubnout oko,“ zavrčel napůl popuzeně Helgi Troll a pokračoval: „Nehádej se se mnou, dokud vnímáš! Za nějakou dobu upadneš do nevědomí a já vypiju štoudev rybího tuku, jestli se ráno probereš a nebudeme ti muset řezat nohu. Sněť se jinak nedá zastavit... Proto teď možná máme poslední možnost dohodnout se na podmínkách. Necháme tě žít a darujeme ti svobodu hned, jak opustíme území tvého klanu. Jestli nesouhlasíš, začni zpívat své pohřební písně...“

Poslední zbytky světla se stáhly k západu. Ledový víchř se rozehnal krajinou a mráz jedním rázem začaroval rozmoklé sněhové pole v lesklé, blyštivé království ledu.

Jedna z dívek se roztřásla zimou a schoulila se do dřepu. Così mumlala, ale v drkotání zubů nebylo rozumět jedinému slovu.

„Můj bratr byl vrah a vykladač vůle ušatých hadů!“ řekl Cairill. „Zřekl se Boha, ale byl to pokrevní příbuzný a zákony klanu nedovolují, abych se vzdal pomsty!“

„Zabijte ho!“ vyhrkla Berneška. „Leife! Zavraždil Gailu, co nosila plachetku jeptišek!“ Postoupila o krůček blíž a plivla pánu na Cashelském hradě do tváře.

Helgi se po ní rozčileně ohnal a přistrčil ji k dívce, jektající zimou: „Zahřej ji, a nepleť se, když mluví muži!“

V očích jí probleskl vzdor, protáhla se kolem Helgiho a přitiskla se k Leifovi.

„Běž pryč!“ křikl na ni i on, hrubě ji odstrčil a znovu se obrátil k zajatci. „Chci víc, než můj druh! Odložíš svou pomstu o rok, Cairille! A já odpřísáhnou na Odinovy havrany, že za tu službu tě propustíme hned ráno, aby tě mohl tvůj ranhojič ošetřit! Doprovodíš nás na hrad a dáš nám koně, jídlo a pití! To jsou naše podmínky.“

Cairill UaCashel přemýšlel. Když o těch dvou poprvé uslyšel, měl představu hranatých, žlutovousých hromotluků,

z nichž jeden bude nejspíš nějak pokřivený, jinak by nemělo smysl dávat mu přízvisko Troll. Představoval si oživlé severské bohy, kteří sestoupili jen Bůh ví odkud, aby pomohli lidem rozvrátit žlutočerný řád ušatých hadů, k nimž se kdysi přidal i jeho bratr... Namísto toho mu tihle dva připomínali ze všeho nejvíc dvě trosky, vyčerpané bojem a neustálou přítomností toho druhého.

„Přísaháš?“ utnul jeho myšlenky Leif.

„Jakou chcete záruku?“

„Jsi křesťan,“ ušklíbl se Leif Olafson. „Přísahej na kříž!“

„To ne!“ štekla varovně Berneška. „Vůči pohanům není taková přísaha závazná...“

„Já taky přijal křest,“ umlčel ji Leif. „Byl by to těžký hřích, kdyby přísahu nedodržel, nemám pravdu?“ obrátil se na Cairilla UaCashela.

Helgi přešlápl: „Takže vůči mně může svoje slovo nedodržet?“

„Nech se pokřtít!“ neodpustil si Leif, aby Helgimu nevrátil úsměšky, týkající se jeho nuceného křtu na dvoře Karla Franškého.

Helgi si uplivil a přetřel si dlaní vousy na bradě. „Počkám v horách na západě,“ zavrčel. „Za hradby nevstoupím ani špičkou boty! Nejsem blázen...“ Pojednou se zarazil a otočil se k zajatci: „Kdo vlastně byl tvůj bratr, Ire? Neznal jsem žádného UaCashela!“

Cairill se nadvzděl na loktech a přikývl: „Poté, co se přidal k žlutočerným, měl zakázáno se hlásit k svému klanu... Jmenoval se Armin. Armin UaCashel, a vy dva jste jej dali umučit tím nejhroznějším způsobem, o jakém jsem kdy vůbec něco zaslechl...“

„Vzpomínám si.“ Leif přikývl a dokonce se poněkud usmál: „Dal jsem mu vřezat orla poté, co zákeřně vrazil dýku mému příteli do zad! Proti Helgimu nemusíš svou pomstu obracet,

rytíři. Když tvůj bratr umíral a moje ruka se přehrabovala v jeho vnitřnostech, aby mu vytrhla plíci z těla, ležel Helgi v bezvědomí v klášteře Láibe Bláthanna.“

Cairill sebou cukl a zkroutil se. Výbuch bolesti jej skoro obrátil naruby. V ráně mu zatepala jako úderý kladivem a Ir opět vyčerpaně klesl do sena. „Slyšel jsem to trochu jinak...“

„Říká pravdu!“ promluvila malátně Ragenhilda a povystoupila ze tmy pod stromy, aby ji bylo vidět. „Přesně takhle to bylo! Byla jsem tehdy u toho, Bůh je mi svědkem!“

Cairill zakroutil hlavou. „Lapili jste ho prý hned na počátku bitky, a když už nebylo proti komu bojovat, bavili jste se jeho utrpením...“

„To je lež!“ vzkřikla Saska.

„Možná,“ zasípal zraněný a pozvedl se na loktech. Přehlédl ji od hlavy až k patě. „Ty jsi Ragenhilda z Ashfordu?“

Dívka se překvapením zmohla sotva na přikývnutí.

„Myslel jsem si to,“ vyrazil ze sebe mezi dvěma bolestivými zasyknutími Ir. „Kdyby to nebyla právě tvoje slova, připustil bych si pochybnosti, jestli jsi mi řekla pravdu...“

„Rozdělte oheň, nikdo si na nás netroufne, když ho máme tady...“ obrátil se Leif na Bernešku a zase se vrátil pohledem k svému nedobrovolnému hostu. „Odkud to všechno víš?“ řekl tázavě. „Jak to, že znáš její celé jméno? A kdo ti vyprávěl, co se tehdy stalo před slují s dračí kostrou?“ Vyschlo mu v krku a rozkašlal se. „Kdo ti lhal?“ přidal po chvilce.

„U Thorových kozlů, Leife, nazvi to správným jménem!“ vybuchl najednou Helgi Troll a bouchl pěstí do postranice káry, na které Cairill ležel. Popadl do hrsti čupřinu jeho černých vlasů a obrátil si jeho hlavu k sobě: „Kdo tě proti nám poštal, Ire?“

Cairill zalapal po dechu. „Bylo mi horko, a teď je mi zima,“ zamumlal nesouvisle. „Začíná to...“

„Žije jenom jeden člověk, který byl tehdy s námi, a není teď tady,“ ucedil Leif Olafson s mrazením v zádech.

„Arleta?“ dovtípil se Helgi a zatřásl se zajatcem. „Byla to ona?“

„Arleta, loonoiská princezna,“ souhlasně přikývl vůdce klanu UíCashelů. „Uchýlila se na hrad a poprosila o ochranu před vámi dvěma. Dobrý Bože! Odkud si myslíte, že bych jinak věděl, kudy potáhnete?“

„Jak to, že jí to Jusúf dovolil?“ zašeptal udiveně Leif k Helgi-mu a nechtěl věřit tomu, co jej právě napadlo. „Co její muž?“ vzápětí vyhrkl na Ira přímo. „Taky si na něj něco vymyslela a slavný Cairill UaCashel jej za to nechal stáhnout z kůže?“

„Její muž?“ zakoktal překvapeně zajatec a pro ten okamžik zapomněl na bolest. „Kdo je její muž...?“

„Mouřenín,“ napověděl Helgi. „Jusúf Aferson se jmenoval...“

Cairill UaCashel se chrochtavě zasmál: „Mouřenín? Černoch? Pohled hadích očí vám promíchal mozek! Která princezna by pojala za muže černocho, byť by byl tisíckrát křesťanem?“

„Nikdo neřekl, že se zbláznil,“ zavrčel Helgi. „Jen jsem připomněl, že měl černou kůži...“

Pár větviček zapraskalo a malý plamínek v Berneščiných dlaních zase uhasl. Dívka zlostně vytrhla zpod Cairillova těla náruč sena a zmuchlala je. Sáhla pro křesadlo a dřepala si tak, aby svým tělem chránila plamínek před větrem.

Cairill zavrtěl rozhodně hlavou: „Nikdo takový branou Cashelského hradu neprošel, věděl bych o tom... Možná měla strach se s ním ukázat před nejvzácnějšími a nejstatečnějšími muži Erinu, kteří se v těchto dnech sjíždějí ke Kříži svatého Patricka...“

„Kam?“ zatvářil se Leif zvědavě.

„Ke Kříži svatého Patricka,“ opakoval s dalším zasténáním zajatec. „Stojí hned vedle hradeb nad nejprůkřejším svahem Cashelské skály. Jestli jsi opravdu křesťan, vikingu,“ nadhodil se škodolibým úsměvem, „pak věřím, že se mnou strávíš před Křížem celé pozitřejší odpoledne na modlitbách a rozjímání. Před mnoha a mnoha lety v ten samý den pokřtil Patrick světec mumhanského krále Aenghuse, a stalo se to právě tady. Jestli ti mám věřit, že jsi přijal křest...“ dodal jakoby zdráhavě.

„Chci Arletu,“ zavrčel Leif nebezpečným hlasem.

„Nevzdal jsem se pomsty a vyslechnu vás oba,“ pokývl Cairill UaCashel. „Ale až po Patrickově svátku! Do té doby bude mezi vámi, loonoiskou princeznou i mnou klid zbraní!“

* * *

Jako kdyby chtěl ten, který kdysi určil, kudy povede cesta k bráně Cashelského hradu, ukázat poutníkům mohutnost a rozlehlost královského a svatého sídla mumhanských vládců. Jako by hrad sám dřímал uprostřed zavátých luk a jen čekal na okamžik, až jej jarní vítr probudí, vyfouká studenou vlhkost ze země a on se stane opět okrovou perlou uprostřed smaragdových lučin...

Kára drkotala po nerovné, rozbité cestě, plné výmolů po zimních mrazech a studených kalužin, zaplněných špinavou ledovou tříští. Volci táhli pomalu a mlčky. Jen někdy, když se pokoušeli vzpěčovat před výmolem, zatopeným studenou vodou z tajícího sněhu, se Berneška postavila, a bičem poštípala zvířata po bocích.

Občas minuli skupinku mužů i žen, čvachtajících k hradu rozbředlým sněhem a dvakrát je předjel povoz, plný slavnostně nastrojených lidí z nějaké blízké osady.

Cairill UaCashel sténal při každém nadskočení vozu. Co chvíli si sedal a opatrně dvěma prsty ohmatával místo, kde to

pod několika vrstvami plátna bolestivě cukalo. Noc skoro probděli a ráno neměli chuť ani vůli obvaz uvolňovat a ránu prohlédnout. Stehno nad obvazem mělo nezdravou, promodralou barvu a zranění se přes noc pravděpodobně děsivě zanítilo. Cairill drtil kletby mezi zuby a netrpělivýma, horečnatýma očima vyhlížel hradby Cashelu.

Nikdo si jej nevšímal. Ani dívky, sedící kolem něj s rukama sepjatýma kolem kolen, ani Berneška, která se přece jen občas pokoušela usměrnit potah tak, aby zmírnila otřesy. Stejně tak pro něj neměli oči ani oba vikingové.

Jako magnetová hora, nořící se prý kdesi v západních mořích z oceánských vln a stahující lodě, kterým se už nikdy nepodaří uniknout z její moci, přitahovala jejich pohledy koruna z okrově zbarveného vápence nad nimi. Za zubatým cimbuřím vnějších hradeb čněly vzhůru komolé střechy dvou obytných paláců a hradní kaple, jež si co do velikosti s paláci v ničem nezadala. Budovy stály proti sobě do tvaru trojčipé hvězdy a docela stranou mimo hradby vnitřního opevnění ukazoval k nebi prstem svého svislého ramene Kříž svatého Patricka... Cesta uhnula z přímého směru k hradu a nyní lemovala úpatí kopce jako drhaná krajka lem ženských šatů.

„Čím dál víc lidí,“ zabručel Helgi a otočil se v sedle, aby se podíval za sebe. „A všichni táhnou stejným směrem jako my...“

„Třeba chtějí vidět, jak se popravují bestie z Dánska,“ zavrčel Leif prorocky.

Zprava se přes zasněženou pláň přihnalo dvojspreží grošovaných koní v ozdobných soukenných šafronech, táhnoucích dlouhé saně vystlané stříbřitými kožešinami severských lišek.

„Za to by byla loď,“ zabručel Helgi. „Přitáhni!“ houkl na Bernešku, když si všiml, že muž na kozlíku saní se nemíní ploužit za jejich volským spřežením a snaží se vklouznout

na cestu před ně. Železné sanice příšerně zaskřípaly o kameny, skryté pod řídkou kaší z vody a ledu, saně se na okamžik naklonily na levou stranu a zahrozily překocením. Kdosi vykřikl a z hromady kožešin se vynořila pobledlá tvář. Jen na okamžik, co vložka ochutná teplo ohně a roztaje dřív, než se dotkne země...

„Leife!“ vykřikl Helgi a rozrušeně si uplivil stranou.

Muž na kozlíku se vzepřel v opratích, strhl spřežení zpátky na zasněžené pole a dál hnal koně podél cesty ke hradu.

„U Thorových kozlů, Leife!“ opakoval Helgi. „Poznal jsi ji?“

„Arleta?“ vyhrkl mladý viking a postavil se v třmenech. Sání ale už byly daleko a jen ztěží se dalo poznat, kdo sedí v kožešinách.

„Ne, Arleta ne...“ Helgi bouchl pěstí do dlaně a cosi vztekle zadrmolil. „Ta irská žluva nás podvedla!“ promluvil vzápětí opět srozumitelně a ukázal na Cairilla, už zase blábolícího z mrákot. „Slíbil, že vyslechne nás i ji, a přitom musel vědět...“

„Dodrží to!“ potrásl Leif přesvědčeně hlavou.

„Ale nevydá nám ji, u Thora! On u toho slyšení nebude sám, Leife! Ta žena, která se vezla v saních, mu to nikdy nedovolí, ani kdyby sám chtěl! Byla to...“ Helgi si neodpustil pomlku, aby Leifa ještě o něco víc napnul.

„Birgit, abatyše kláštera v Láibe Bláthanna,“ špitla do hrkání kol káry Ragenhilda. „Setkáme se, docela jistě...“ Přetřela si dlaní rozpálenou tvář a sklouzla rukou přes ňadra až na břicho... „Můj Bože! Co jí teď můžu říct...?“

* * *

Ragenhilda vyhlédla přes Berneščíno rameno a zhluboka si odfoukla. Jsme tady, konečně! Nakonec se na abatysi těšila. Kdyby se jí s ní podařilo setkat, třeba by potom nemusela přenocovat

někde pod plachtou s ostatními... S trýznivou naléhavostí zatoužila po lůžku ve svém pokoji na ashfordském hradě, a jako by sama nevěřila, že ještě někdy překročí dubový práh a padne na medvědinu, kterou kdysi otec přivezl z výpravy do Malé Británie, sama nad sebou se odevzdaně ušklíbla a mávla rukou.

Povoz prohrkal pod obloukem první brány, kterou nezajišťovala ani mříž, a spolu s hloučkem pěších, hlasitě se překřikujících o tom, že se snad prý něco stalo na západním pobřeží, se ocitli na půdě Cashelského hradu.

Rozlehlé nádvoří nebylo právě rovné. Vedle mohutných, vznešených kamenných zdí se nikdo neobtěžoval svah mezi vnitřní a vnější hradbou zkopat do roviny. Nad hlavní hradní branou byl k okrovým balvanům ve zdi připevněn prostý dřevěný kříž, zčernalý lety a nepřízní počasí, a protknutý kroužkem, zpodobňujícím korunu mumhanských králů... Tady za branou se cesta rozdvjovala a odváděla poutníky ze všech koutů země, jejichž kroky přes zimu a nebezpečenství na cestách, směřovaly ke Kříži svatého Patricka. Museli projít nádvořím a pokračovat doleva, širokou promenádou mezi vnější a vnitřní hradební zdí...

„Veď je rovně, děvče,“ houkl Helgi na Bernešku a ukázal, kam má s voly zamířit. Kára se vymanila z neuspořádaného průvodu a zamířila do svahu k hlavní bráně.

Muž držící hlídku překvapeně povytáhl obočí a zvedl proti hlavám volů bodec oštěpu. „Dál ani krok!“ třeskl rozkaz z úst bojovníka, jehož košili z bronzových plíšků zdobil široký fábor odstřižený z ovčího rouna. „Uvnitř nemáte co pohledávat!“

„My můžeme všude,“ odsekl Leif Olafson, seskočil z koně a podal uzdu jedné z dívek na káře. Jako by neměl v úmyslu si dál strážných v hradní bráně všimat, přešel podél vozu dopředu, vzal volný konec udidla do ruky a potáhl. Voli se opět pomalu rozešli.

„Poutníci k Patrickovu svatostánku musí odbočit ještě před branou a přístřešky si mohou postavit na prostranství před Křížem...“ Muž zřejmě dostal důrazné rozkazy, že má s každým vycházet dobře. Na slavný den Patricka světce by nebylo vhodné zkrátět posvátnou půdu lidskou krví.

„Dobře se podívej, berane, koho ti vezeme,“ houkl Leif ještě přátelsky a počkal, až strážný nakoukne do vozu a překvapeně ze sebe vyrazí nějakou průpovídku.

Ozbrojenec s révovou třepetalkou na hrudi jej zklamal. Podíval se a pokrčil rameny.

„Zavolej ranhojiče a ženské ať připraví nejmíň dvě konvice kořalky!“ rozkřikl se Leif. „Je to přece náčelník vašeho klanu!“ Skoro rozhořčeně se otočil po zraněném, aby se přesvědčil, jestli byl Cairill zrovna při vědomí, když jej jeho voják nepoznal, a když nemohl v popelavě žluté tváři nic rozeznat, vztekle si přidupl.

„Jsem z družiny Diarmuida Mac Ronaina,“ pronesl ozbrojenec hrdě, „a ten potřebuje ranhojiče jen tehdy, když při cvičení se zbraní zraní svého druha. Večer se však prý do hradu nevrátil vůdce klanu UíCashelů. Všichni jeho muži prohledávají okolí na půl dne cesty kolem. Proto na hradbách stojíme i my, kteří jsme se sem přijeli poklonit k Patrickovu kříži...“ Umlkl pod Leifovým pohledem a odevzdaně pokrčil rameny: „Jestli je tedy tento muž Cairill UaCashel...“

„Jsem to já, hlupáku,“ zasípal zraněný na chvíli zase při vědomí. „Hni sebou, jinak za chvíli nebudeš vědět, jaké to je být naživu!“ Těžká dubová křídla brány, ozdobená červeným javorovým dřevem a plátky zlatavě lesklého kovu, se rozevěla dokořán, a Berneška ještě jednou, naposled, pobídla své volky k chůzi.

* * *

To, že jim Cairillovi lidé vykazali v přeplněném hradě nízkou síň, zaplněnou prázdnými sudy, a ukázali jim, kde si mohou nabrat seno pod sebe na noc, byla pocta, jaké se nedostalo ani leckterému z družiníků krále Gormonda, kteří už na rozdíl od svého pána dorazili z Bílé pevnosti před polednem.

Ragenhilda se znaveně posadila ve výklenku v nejvzdálenějším konci síně a beznadějně se podívala po ostatních. Pocta! Tenhle sklep! A oni nic, jako by se jich to ani nedotklo... Pohrdavě odfrkla a svěsila ramena ještě níž. V matném světlo lojových svic vypadala jako socha z mazlavé hlíny, rozmoklá a ztěžklá deštěm... Zničehonic vstala, vyhnula se Helgimu, vracejícímu se ze stájí s plnou náručí sena, a vykoukla do chodby. Neznámý hrad...

Čeho se bát, všechny jsou stejné! Labyrinty ponurých chodeb, jež vedou ke kobkám, v nichž pán hradu vězní netvory ze země bažin a močálů, jsou jenom v pohádkách a ve zpěvech skaldů...

Vyklouzla ze síně a pustila se chodbou doprava, odkud přišli. Už při příchodu si všimla schodiště, vedoucího kamsi nahoru, a jediné někde tam se může nacházet komnata, kterou pán hradu přidělil Birgit, abatyši kláštera Láibe Bláthanna. Ragenhilda se otřásla chladem z průvanu a otřela si z tváře slzu...

Za chvíli! Tváře mi hoří a přitom se chvěju zimou. Děsím se okamžiku, kdy před tebou kleknu na kolena, ctihodná sestro, a tvé oči už nebudou tak laskavé, jako tehdy. Doznám... Co vlastně? Že jsem měla zůstat za zdmi kláštera? Do smrti bych se proklínala, že jsem nenašla odvahu odejít s Hakanem...

Tak co mi zbývá k přiznání? Že mohl žít, kdybych ho nepobláznila svýma očima? Můj Bože, toho nelituju! Ani jsem se nemusela snažit, tak kde je má vina? Šeptával mi, že mám oči do modra jako prohráté moře na mělčině, že voním jako

mateřídouška na stránkách... Může to žena, která se zasnula někomu, s kým se setká až po smrti, pochopit? Nevěřím! Když mě hladil... Chce se mi zapomenout na to, co bylo potom, a jenom se šťastně smát... Když mě hladil, šeptal mi, že jsem mořská princezna, a jeho ruce vlny, které ji omývaly...

Už jsem na to zapomněla, a bylo to lepší...

Vzpomínka byla příliš živá a zraňovala jako damascénská ocel. Ragenhilda hlasitě vzlykla a otřela si oči plandavým rukávem svého šatu. Proč si osud vždycky vybere toho nejslabšího?

Posmrkla a ve spěchu se pustila chodbou, jako by před něčím utíkala.

Potřebovala si s někým promluvit o tom, co se stalo. Někomu otevřít srdce a někomu se vyplakat v náručí... Minula několikere dveře, za nimiž se neozývalo nic než pokřikování holomků a děveček, chystajících na zítřejší mumraj. Najít schodiště a vydat se po něm nahoru. V tom shonu a přemíře vznešených hostů po celém hradě si nikdo ani nevšimne, že tam nepatří...

Chodba vyústila do další, mnohem širší, v níž v pravidelných odstupech od sebe visely na železných hácích mělké koše se žhavým dřevěným uhlím... Ragenhilda zaváhala jen na okamžik, zatajila dech a navenek sebevědomě zamířila ke schodišti. Bylo poměrně široké a rohože z kozích chlupů na každém schodu svědčily o tom, že tudy chodí jen urození... Nahoře někdo uklouzl i s rohoží po schodu, zaklel, až se na dívčích tvářích rozhořely růže studu, a seběhl dolů. Bez povšimnutí dívku minul a zamířil přímo ven na nádvoří...

„Chci se vyzpovídat, sestro abatyše,“ nacvičovala si Ragenhilda první větu a začala vystupovat po schodech...

První, čeho si v úzké síni, kam ústilo schodiště, všimla, bylo teplo. Vyběhla ještě několik schodů k dalšímu podlaží, ale nahoře byl jen těžký, dřevěný poklop, který měl zabraňovat tomu,

aby ohráty vzduch unikal pryč. Nejvzácnější a nejchoulostivější hosté museli být docela jistě ubytováni právě tady... Bezradně se rozhlédla. Přistoupila k nejbližšímu dveřím a přitiskla ucho až k ozdobnému reliéfu tří propletených tisových lístků.

„Já tak povídám, copak tady děláš, děvenko?“ vylekal ji skřípavý ženský hlas. Odskočila jako přistižená při krádeži a poděšeně se rozhlédla.

„Tady jsem,“ ozvalo se zase. Po schodišti ztěžka vystupovala stará žena a vláčela se s protáhlým, hliněným džbánem plným horké vody. Měla na sobě vínové šaty obyčejného střihu, přepásané drahým páskem, sestávajícím z měděných plíšků, jaké nosí jen ti nejurozenější šlechtici v Kentu. V Erinu ještě Ragenhilda takový opasek neviděla.

„Koukáš, co mám,“ pohodila žena chlubitě hlavou, když si všimla jejího pohledu, a s povzdychnutím postavila džbán na chvíli na zem. „To mi dal můj chlapec za to, jak dobře jsem jej vychovala. Jeho matku si vzala Morigana zrovinka, jak se narodil jeho mladší bratr. Já tak povídám, je to už skoro dva roky, co se vrátil z cesty do...“ zalapala po dechu jako by se nemohla rozpomenout, a na chvíli zmlkla, aby se vydýchala, „... a tehdy mi ten pásek přivezl... Já tak povídám, ptala jsem se, co tady děláš, děvče?“ vzpomněla si nakonec.

„Já... Hledám tady...“

Jenom roztáhla ruce, už stařenin obličej změkkl. „Kohopak hledáš, děvčátko? Měla bys být tam, kam patříš, a chránit se teď, když to všude klouže a chvíli sníh taje a mžik oka nato zase přimrzá... Já tak povídám, ještě někde uklouzneš, a to děťátko... Tomu maličkému se to nebude líbit!“

S povzdechem přikývla: „To už je na mně tak poznat? Taky kvůli němu tady jsem...“

Překvapení. Jen na chvíli. „Lhát neumíš, že ne?“ Stařena se s rozněžnělým úsměvem na úzkých, vybledlých rtech opřela

se o stěnu: „Nikdy bych neřekla, že se toho dočkám. Nechtěl to udělat, vždycky měl strach z královny pomsty...“ Šťastně se zasmála. „Dítě moje! Já tak povídám, nevím o tom, že by ho kněz oddával s nějakou dívkou, to by mi řekl...“ Zarazila se: „Jsi křesťanka?“

„Ale ano,“ vydechla Ragenhilda a upřela nechápavé oči do vráscité ženiny tváře. „Proč?“

„On neví, že se čekáš?“

„Kdo?“

„Ty hloupá! Přece otec toho maličkého, já tak povídám! Cairill, přece! Co bys tady jinak dělala?“

Ragenhilda se zapotácela: „Cairill UaCashel?“

Stařena spráskla ruce: „Svatý kosti! Ty jsi ani nevěděla, kdo to je? Svedl tě a udělal ti dítě?“ Pokusila se o úsměv. „Muži už jsou takoví, holčičko, nesmíme se pro to na ně zlobit... Neboj se,“ dodala šeptem, „o otce to malé nepřijde! Já nedopustím, aby...“ Uprostřed věty se zalkla a zamávala rukou, jako by chtěla posunkem vysvětlit, co měla na srdci. „A na mě on dá, já tak povídám...“ Znenadání sebou trhla a její hlas se zlomil do pláče: „Jenomže ty jsi tady proto, že umírá, nemám pravdu?“

„Umírá?“ Birgit byla zapomenuta. Ragenhilda už pochopila, za koho ji Cairillova chůva považovala, a hlavou se jí rozeběhly divoké myšlenky. Umírá! Kdyby zůstalo při tom a Cairill opravdu zemřel, mělo by dítě otce! Snad by mohla zůstat na hradě a klan UíCashelů by ji přijal za svou!

„Umírá,“ přikývla chůva plačtivě. „Nějací dva vikingové a jejich kuběny ho přivezli v hrozném stavu...“ Úpěnlivý výkřik a klokotavá prosba o milost zadusily další její slova. Stařena se spěchem popadla džbán a s ulekanýma očima se rozeběhla ke dveřím...

Ragenhilda nevěděla, jestli se má smát nebo plakat. Muž uvnitř jí byl vlastně až do tohoto okamžiku lhostejný jako

tráva podupaná ovčím stádem. A teď najednou... Jak vlastně vypadal? Bez vousů, takových mužů se moc nevidí. A krásné vlasy, černé jako havraní křídla... Vlastně každá barva vlasů je hezká, jen když nepřipomíná norského krále, jehož dítě nosí pod srdcem... Vztekle poskočila a udeřila pěstičkou do kame-nů ve zdi.

„Chovám se jak děvka,“ zasyčela zlostně.

Dveře znovu vrzly a stařena vyklouzla zpátky na chodbu. „Jen běž dovnitř, děvčátko,“ pobídla ji pobledle. „Mne vyhnali, a já tak povídám, že jenom proto, že už jsem stará bába nad hrobem. Tebe nevyženou, tomu nevěřím... Hlavně se nekoukej, co mu dělají, a vezmi ho za ruku, to mu pomůže, určitě. Svatý kosti na to, že by to chtěl po mně, kdyby tam nebyli muži z našeho klanu, ale když tam přijdeš ty sama, žádnou hanbu mu nepřivodíš.“

„Ale já nejsem jeho žena...“ škytla dívka a zavrtěla hlavou.

„A chtěla bys?“

Úder kladivem. Někomu patřit! Skoro proti své vůli přikývla.

„Tak budeš!“ břeskně rozhodla stařena. „A kdyby to můj klouček nepřežil...“ hlas se jí zachvěl, ale vydržela, „... tak prohlásíme, žeš jeho ženou byla! Svatý kosti! Kdo to ví, že ne?“

„Bůh,“ vydechla Ragenhilda a zachvěla se touhou, aby Cairill nepřežil.

„Od Boha se dá vymodlit odpuštění za každý hřích, věř mi, už v tom mám zkušenosti... Jmenuju se Eilid, kdybys mě potřebovala. A neplač! Já tak povídám, že mně to srdce rve, když ten chlapec uvnitř třeští bolestí, a teď ty ještě...“ Její tvář se vyhladila jako po přetření bílkem. „Už jsem se bála, že se na strach z královny pomsty jen vymlouvá, a že je neplodný. Někteří velcí muži jeho klanu jsou, věř mi! Co já mohla mít drobotiny, kdyby tomu tak nebylo!“

Jako kdyby si uvědomila, že už vykládá příliš dlouho, zmlkla, otevřela dveře a strčila napolo zmámenou Ragenhildu dovnitř...

* * *

Na hradě to vřelo. Muž, jež byl samotným králem pověřen, aby zajistil důstojnou oslavu dávného křtu, ležel na kupě zakrvácených pláten, v zubech svíral polínko z jasanového dřeva a zatínal nehty do okrajů svého lůžka.

„Pusťte ho, Torcalle,“ řekl ranhojič unaveně a narovnal se.

Dva nejsilnější muži z cashelského klanu pustili ruce a nohy svého vůdce a mlčky, s odhodlaným výrazem ve tvářích, jako by jen jen čekali na pobídku, aby vystřídali svého vůdce na útrpném loži, ustoupili ke zdi.

Ranhojič se odvrátil od svého díla a významně loupł očima po knězi, stírajícímu plátěným šátkem pot z Cairillova čela. „Ten hadřík nebude stačit, otče, ještě jsem vlastně nezačal...“

Vrzly dveře a na prahu se zastavila stará Eilid s džbánem kouřící vody. „Horká voda, pane,“ připomenula se. „A já tak povídám, že by jistě bylo lepší, kdybych tady byla k ruce.“

Nikdo neodpověděl, jen kněz ji počastoval starostlivým pohledem a s ukazováčkem na rtech jí naznačil, co má dělat.

Nesouhlasně zavrňela. „Můj chlapec umírá, a já mám v kuchyni krájet skopové?“

„Tak přines ještě vodu,“ odpověděl ranhojič. Páral pruhy plátna a chystal si je na okraj lůžka.

„Ale ne,“ škytla Eilid. „Bůh je mi svědkem, jaký mám o něho strach! Já tak povídám, nemůžu ho přece tady nechat jen tak napospas...“

„Pokud cítíš touhu pomoci, tak zajdi do chrámu a modli se za něj,“ důtklivě pronesl kněz tichým hlasem. „Bůh je naše útočiště i síla, poslechni mě, Eilid!“

Nechala se vystrkat ven, kněz se otočil a velkýma, skoro jako uplakanýma očima se zahleděl na muže s podivně vykrouceným ostrím v ruce. „Umírá, Scorpicku?“

„Ne. Zatím ne.“ Ranhojič rozhodně zavrtěl hlavou, jako by sám sebe chtěl ujistit, že říká pravdu. „Ale bolest, která teď přijde, bývá nesnesitelná a silnější muži v ramenou, než je Cairill UaCashel, ji neunesli a pomátli se, když jim z rány vyškraboval lékař hnis. Modli se za jeho duši, otče Alistaire, tělo to přežije!“ Kývl na muže u zdi a počkal, až jejich ruce znovu sevrou zmučené tělo.

Kněz se zachvěl a zrovna tak i jeho hlas: „Modlím se vždycy, a tentokrát dvojnásob! Ani netušíš, jak je věc vážná!“

Prudce, aby neprodlužoval bolestivou agónii svého vznešeného svěřence, ranhojič zařízl do podebrané rány na stehně jednostranně broušenou čepelí, jaká se dá koupit jen od maurských lékařů v Toledu, a jen tak tak uhnul před hnisem, který vystříkl až na zeď. Místností zaburácel řev dobíjeného zvířete a zvenčí bylo slyšet polekané a překvapené výkřiky lidí, kteří netušili, co se děje.

„Hotovo?“ pobledle zašeptal otec Alistair, odhodil promočený šátek a otřel čelo, perlicí se potem, rukávem vlastního hábitu.

„Často se na úbočí kopce ptáš, jestli jsi už na vrcholu?“ zavřel nevraživě Scorpick s káravým výrazem v očích. Prohlížel si ránu. Meč Cairillovi téměř seřízl kus masa ze stehna. Ten, kdo jej po boji ošetřoval, vyplazený jazyk zbytečného masa jen připlácl zpátky, stáhl jej plátnem k noze a nejspíš už ránu ani nevyčistil...

Přemýšlel, co dál. Kdyby neměl strach, že nad ním v noci někdo zapálí přístřešek, který si postavil pod Patrickovým křížem, z léčení vůdce UíCashelů by se vymluvil. Pouť na svaté místo by se mohla nevyplatit, jestli zraněný zemře nebo pokud

mu sněť zachvátí celou nohu a bude nutné ji uříznout. Odejet domů jej nenechají a jiný ranhojič na Cashelu není. S králem Gormondem jistě přijede jeho vlastní lékař, ale toho Cashelští ke Cairillovi nepustí ani na dostřel šípu. Každý v Mumhanu ví, že se král ještě nevzdal touhy po pomstě... Scorpick si povzdychl. Když to nedopadne dobře, propadne krevní mstě pozůstalých. Snad kdyby se mu sám Cairill před svědky ze svého klanu zaručil...

„Pane?“ otočil se na zraněného a v té samé chvíli si všiml, že je to zbytečné. Cairillova duše už zase bloudila kdesi mimo tělo a rozmyšlela se, jestli má smysl zůstat na zemi.

Nakrčil nos a v duchu zaklel. Musí se rozhodnout sám...

Opatrně uchopil do kovových svorek cíp odříznutého masa a pokusil se je nadzvednout. Ložisko hnisu pod ním spláchl teplou vodou a pro poprvé přelil zředěnou kořalkou... Nikdo z mužů kolem lože si ani nevšiml, že se znovu otevřely dveře.

Ragenhilda ucítila mezi lopatkami Eilidiny prsty, jež ji postrčíly dovnitř a zůstala stát u dveří.

Kde je? Cairill UaCashel... Ani trochu to jméno nehřeje. Studí jako stružka vody, stékající po stěně tajícího ledovce do šedivých vln severních moří... Zachvěla se a v duchu se ušklíbla. Nikdy jsem tam nebyla, jak to můžu vědět? To ti vikin-gové...

Zvedla hlavu. Tak kde je?

Za těmi dvěma muži. Uzlíček bolestných slz a roztřepaného masa. Zuby se mohou cenit s křečovitým úsměvem smrti vstříc, ale z očí strach nevymizí... Ragenhilda se skoro něžně usmála. On přece nesmí přežít! Co by s ní dělal? Třeba by ji dal hnát psy, že se chtěla vetřít do klanu s parchantem v lůnu...

Cudně sklopila víčka, když si všimla překvapeného knězova pohledu. Přesto se už rozhodla. Rukama, schovanými za zády, se odhodlaně odrazila ode dveří a pokývla knězi na pozdrav.

Leží tady a páchne. Statečný Cairill UaCashel! Bolestí neudržel střeva na uzdě... Takových věcí si nikdo nevšímá. Vždyť i při porodu se to prý stane... Kolik měsíců? Říkali, že devět... Horečně počítala a mezitím se krůček za krůčkem brouzdala krvavou cupaninou, poházenou všude kolem.

Devět? Devět měsíců? Můj Bože, to už budou zrát jahody...

„Kdo jsi, dcero?“ zmohl se konečně kněz na otázku.

Zazmatkovala. Jak to říct, a jak neodpovídat, až se zeptá, kdy nám kněz spojil ruce? Upírala na něj oči, šourala se k lůžku v duchu skučela rozčilením. „Poslala mě...“

„Kdo?“ Jeho hlasu chyběla vlídnost, jaká se předpisuje božím služebníkům.

Němě přikývla. Kdo, proboha? Přemýšlela, a aby se jí netrásla ruka, musela se palcem chytit ozdobného řemínku, naznačujícího na jejích šatech pas. Znovu vrzly dveře.

„Abatyše Birgit nás poslala, abychom se zeptali, jak se Cairilovi daří,“ vysvobodil Ragenhildu známý hlas.

Na něj si nemusela vzpomínat dlouho. Ohlédla se a z vyprahlého hrdla dokázala vyrazit jen jediné jméno: „Arleto?“

Naráz se kněz usmívá, a už pro mě nemá ani pohled, když mne Arleta vleče za ruku ven. Tváře mi hoří jako vřesoviště na podzim.

Jak to dopadlo? Hloupě. Běží přede mnou a táhne mne jako loutku. Poslouchám. Co umím jiného? Ta panna v šatě saských šlechticů, která minulé léto na pobřeží Kentu bránila svou svobodu s mečem v ruce proti mužům v žlutočerných pláštích, to už dávno nejsem já. Dnes už umím jenom poslouchat...

I milovat jsem zapomněla, když Hakana sežehla hranice. Kdo mi zůstal? Koho mám? Můj Bože, dej mi znamení, ať to poznám a nemusím tápat jako slepá na útesu...

Táhne mne ze schodů. Po kamenné spirále kamsi dolů. Už nemůžu, to uvnitř se ozývá a já... „Pomaleji! Arleto!“

Artleta zvolnila jen na chvíli. Pátravým pohledem sklouzla po Ragenhildiných šatech a stiskla ji ještě neurvaleji. „Co jsi tam chtěla?“

„U Cairilla UaCashela?“ polkla Ragenhilda napůl vyděšeně. Najednou měla z Arlety strach. „Chtěla jsem... Chtěla jsem...“

„Já vím, co jsi tam chtěla, couro!“ vyhrkla Arleta, princezna z Loonois, a znovu s ní zacloumala, až jí vytryskly slzy.

Ještě pár schodů... Dole už prosvítá denní světlo a mrazivý průvan jim dýchl do obličeje. Vyběhly ven jako děti, když venku padne první sníh. Jen bez toho výskání. Arleta v poslední chvíli uhnula stranou a pustila Ragenhildinu ruku. Malá Saska už zastavit nestačila. Nastavila ruce před sebe v podvědomé snaze ochránit břicho, bolestivě dopadla na kolena a zabořila se tváří přímo do kupy mokrého, natátého sněhu.

„Postav se!“ křikla na ni Arleta hněvivě, rozhlédla se kolem, jestli je někdo nepozoruje a podala jí ruku. „Tak vstávej!“ zasyčela, když se Saska ani nepohnula. „Nebo když řeknu: *Vstávej, u Odina*, poslechněš mě spíš?“

Mladá žena se v mokrých šatech rozklepaně zvedla na nohy a začala si v prstech ždímat jejich lem. „Nemůžeš mě nechat být?“

„Chráním tě, huso,“ ucedila Arleta a odtáhla ji stranou, kde se k vnější hradbě tiskl roubený kurník: „Připadáš mi jako ta poslední běhna v Luimneach, kterou už nikdo nechce, a tak hledá, koho by ulovila pro zbytek života.“

„Arleto...!“ vydechla s ošklivostí v hlase Saska.

„Nelíbí se ti to, maličká?“ mňoukla loonoiská princezna jako hladová kočka. „Lars, Šťavnatá lebka mluvil vybraněji? Myslíš, že nevím, co jsi tam chtěla? Jenom se mi stará Eilid pochlubila, že je u Cairillova lůžka děvčátko...“ Arletina tvář se

zkřivila a princezna se pokusila napodobit hlas staré ženy: „... děvčátko, co nosí pod srdcem jeho synáčka... Huso! Hned mi bylo nad slunce jasnější, že to můžeš být jediné ty a chytáš se mrtvé ryby jako rybář, když se mu převrátí člun! Kdyby tomu uvěřili, tak tě nechá král podříznout, sotva dorazí na Cashel!“

„Proč?“ vydechla Saska s upřímnou hrůzou. Naděje splaskla jak rybí měchýř, ale vlastně ji to ani moc nemrzelo.

„Tam na útesech jsem ti zachránila život,“ vyhnula se odpovědi Arleta a pohodila zlatými vlasy, staženými vínově rudou stuhou, jaké nosily dívky z domácího klanu.

Ragenhilda přikývla. „Mám ti uhnout z cesty? Ty ho chceš?“ Trpce se zasmála. „Stejně umře,“ řekla a pohodila rozčuchanými vlasy.

„... a na pláních, když se Cairill chystal vyjet se svými lidmi, aby vás pobil... Když vsedali na koně, do jednoho mi slíbili, že dívku, která se čeká, nechají na živu. Nestalo se snad?“ dodala Arleta vševědoucně.

Saska zaskočeně přikývla a o pár kroků ustoupila, když se proti ní začal čepýřit kohout.

„... a teď jsem ti zachránila život potřetí... Věř mi tedy, ano?“

Kohout nabubřele zamával křídly a vznesl se na nízkou zídku. V nejbližší blízkosti už zase nebyl nikdo, kdy by ohrožoval jeho hájemství.

„Tak proč?“ vykvikla Ragenhilda. „Přece by mě král nechal zavraždit, kdyby byl otcem mého dítěte správce jeho největšího hradu...“ Zarazila se a skoro zahanbeně zvedla k Arletě oči: „Král mu chce dát svou dceru?“ kníkla tiše jako vystrašené kotě.

Arletina ruka pleskla Sasku přes tvář. „Vzpamatuj se, bláznivá!“ vztekla se loonoiská princezna a hned se zase ztišila, když si všimla zvědavých pohledů lidí hemžících se nádvořím.

„Cairill před časem zavinil smrt jediného králova syna, ví to přece celý Mumhan! On a Brian Osraige, už je to pět let...“ chrllila Arleta ze sebe. „Králov syn se tehdy vydal v čele vojska dobýt pro svého přítele Briana Osraige zpátky území jeho klanu, které zabral laigheanský král. V bitvě měl Cairill králova syna chránit a selhal. Král Gormond přísahal, že žádné dítě Cairilla UaCashela se nedočká dospělosti...“

Ragenhildě vstaly vlasy hrůzou na hlavě. „Zešlél?“

„Možná,“ připustila Arleta s pokrčením ramen. „Už rozumíš tomu, že jsem ti zachránila život? Král Gormond nebude riskovat, že se malé narodí a Cairill ho stihne ukrýt někde v horách nebo ho pošle do Británie. Každý ví, že tam předmi-nulou zimu byl, a nikdo netuší, co si tam domlouval...“

„A proč...?“ Ragenhilda zmlkla. Její *proč* už popudilo i ji samotnou.

„Teď půjdeš se mnou a necháš se zavřít v mé komnatě,“ ne-nechala ji Arleta domluvit. „Slib mi to! Počtvrté ti chráním život, a za to budu chtít jen hrozně málo.“

Ragenhilda přikývla. V Arletiných očích, v nichž blankyt na okamžik vystřídala temně modrá barva borůvek, se dalo bez nesnází vyčíst, co by ji čekalo, kdyby odmítla.

„Půjdu s tebou,“ hlesla naoko odevzdaně a v duchu se nepřičetně zaradovala nad tím, že není tak docela hloupá, jak si ta loonoiská klisnička představuje.

„Něco se stane,“ zašeptala Arleta s přehnanou tajuplností v hlase. „A mého pokoje si při tom vraždění nikdo nevšimne.“ Mávla rukou, aby zahнала otázku, již viděla na Ragenhildiných rtech. „Za mými dveřmi budeš v bezpečí, a za to mi potom pomůžeš...“

„Neslíbím nic, když nevím, co budeš chtít!“ váhavě protestovala Saska. Paprsky slunce se na chvíličku prodraly přes houstnoucí mračna na obloze a zatančily po ledových

píšťalách krápníků, zdobících stříšky nad každou kamennou zdí lemující nádvoří.

„Co bych mohla chtít, Ragenhildo?“ Arletin hlas zesládl jako med lesních včel. „Co víc, než jen to, co mi už jednou patřilo? Než jeho dlaň na mých vlasech a rozesmáté oči, když jsme se s večerem vraceli do srubu s kořistí? Než jeho smích, který nejde uchopit do dlaní, než spěch, s jakým zatápěl v hliněných kamnech, aby nám nebyla zima, až mu při milování sklouzne kožešina ze zad...“

„Arleto?“ pípala Ragenhilda a opatrně se prsty dotkla zasněžené tváře.

Vytrhla se s bouřnými očima jako po probuzení z nešťastného snu. „Nechci nic, než Leifa Olafsona...“ zaskřípala s povzdechem, jako kdyby ji čekalo něco nehezkého. „Anebo pomstu! Na Hjaltlandech, severních ostrovech na západ od Alby je zvyk, že mužům, kteří zradí lásku, přiloží ta zavržená na holou hrud' rozžhavenou pochodeň, aby se jeho srdce rozpálilo alespoň ve chvíli smrti... Než dočista pukne pro její oči...“

„Cos udělala s tím mouřenínem?“ vydechla Ragenhilda s hrůzou v hlase a po zádech jí přeběhl mráz.

Neodpověděla jí. „Slibuješ?“ Její hlas zaduněl jako z kovové kobky.

„Pro živého Boha, co vlastně po mně budeš chtít?“

„Helgi Troll bude Leifa bránit. Něco si vymyslíš, abys ho odlákala...“

„A co?“

„Třeba se mu dej!“ vyjela na ni loonoiská princezna. „Jsi zvyklá na vikingy, nebo ne?“ přidala zlomyslně.

Saska si dřepa, nabrala si z hromady hrst sněhu a přetřela si čelo. Poprvé v životě si pomyslela, že vražda nemusí být tak hrozný hřích. „Mám na výběr?“

„Ani trochu.“

Zamířily zpátky, ke kamennému paláci, v němž byla kdesi ukryta i Arletina komnata. Ještě před schody se Ragenhilda zastavila a mlčky, bez jediného slova obrátila oči k Arletě.

Loonoiská princezna vzdychla. „... jak ti to mám vysvětlit? Brian Osaige je už ke králově radosti po smrti, a ty jsi byla tehdy u toho, když mu Lars vřezával orla do zad. Včera jsi stála kousek od místa, kde Helgi málem zabil Cairilla, a ti, kteří tě měli, Lars i Hakan, už naživu taky nejsou... Přinášíš mužům smůlu, Ragenhildo, tak se jim přestaň plést do cesty!“

Malá Saska poslušně vystoupila na první schod a vzápětí se rozvzlykala. „Copak jsem čarodějnice?“ zaječela na celé nádvoří.

Arletina dlaň se jí semkla na rtech a zadusila další slova.

Ragenhilda se zoufale zakousla do Arletiných prstů a trhla hlavou do strany, jako kdyby jí je chtěla utrhnout. „Pusť mě!“ zařvala nepřičetně, když se konečně osvobodila, a ohnala se po ní rukou. Minula Arletinu hlavu jen o kousek, vybuchla v slzách a svezla se zády po stěně na studené schody.

„Vstaň,“ poručila Arleta smířlivým tónem a podala jí ruku. „A na Cairilla zapomeň!“ dodala po chvílce, když už ruku v ruce vystupovaly po schodech k její komnatě. „To on má při tom zabíjení pozvednout meč jako první,“ zašeptala, aby to nikdo neslyšel. „Jestli teď neumře...“

KAPITOLA 2

V předvečer Patricka světce

Jako škvor, skrývající se ve skulinách popraskaných stropních trámů, který zničehonic, snad závanem průvanu, spadne na bílou přikrývku v dětské kolébce. Jako na palec dlouhé, hnědé tělíčko, které sklouzne z pokrývky na krk a vydrápe se nemluvněti do ucha...

Přesně tak se ten předvečer snesla noc, nepozorovaně a zákeřně.

Vítr se skučením přihnul kovově šedou plentu, kterou přetáhl přes oblohu, a zešeřilo se dřív než jindy v tento čas.

Do velkých a těžkých stříbrných držáků, pro zítřejší slavný den zavěšených na kamenných zubech krakorců, jež podpírají dřevěné ochozy věží, zasadili cashelští muži zapálené louče a po hradebních zdech v blízkosti Kříže svatého Patricka vzlínalo matné, čadivé světlo olejových lamp... Nad mumhanskými pláněmi však převzala vládu tma a hrad Cashel s Patrickovým křížem svítil jako obrovský maják uprostřed temného oceánu zla a utrpení.

Na nádvoří hradu mnich Duahan, zvaný Harfeník, povoláný pro dnešní slávu až z ostrova Hy, který před dvěma padesáti lety pro obrovská hejna holubů přezdil svatý Kolumban na Ionu, rozechvíval struny svého nástroje a opěvoval udatné činy Patricka světce. Proplétal slova do košatých veršů jako žena, když splétá kopřivové nitě do ozdobných krajek. Zpíval o velkém boji svatého Patricka s ďáblovou matkou, obludou An Chaorthanach, o tom, jak ho, sotva odrostlého, unesli muži Nialla, Krále devíti rukojmích, a jak mladík, jehož si Bůh vyvolil, aby se jednou stal světcem, uprchl z otroctví a po letech se do Erinu vrátil s vírou v Ježíše v srdci...

Pod kamenným křížem, na úzkých prostranstvích mezi přístřešky a kolem velkých ohňů, kde by už jeden nepotkal urozeného, jehož uši jsou uvyklé umně poskládaným strofám vzdělaných harfeníků, dudáci v károvaných plédech skotských klanů a se zasněnými očima mačkali měchy z kozinky a přes temnou, vznešenou hradbu Cashelského hradu se do mumhanských plání přelévala tklivá, čarodějná melodie beze slov... Sladká a divoká, šumící jako vřesoviště, čechrané vichřicí těsně před bouří. Vzpínala se k nízkým mračnům, plným sněhu, a šel z ní mráz a horko. Kvílela jako vítr v komínech prastarých kamenných druidských chatrčí a bylo z ní slyšet hučení jarní vody i příboje na útesech, zpěv polonahých horalů, čekajících na pobřeží se sekyrou bradaticí v ruce, až přídě vikingských lodí zadrhnou o písek a do vody vyskáčí Norové v drátěných osnířích, bělavých zaschlou solí... Připomínala sténání borovic v poryvech větru a zrychlený dech vzdávajících se dívek... Na udupaných plátcích pod Křížem, vedle plátěných přístřešků, vířili bez dechu v divokém tanci muži a ženy, oči jim svítily, i když už umdlávali a po čtyřech, zmožení kořalkou z jablek, zalézali do svých dočasných úkrytů spát...

Večer však nebyl stvořený pro oslavu. Sotva se setmělo, víchř se zvedl z roviny a jako rozzuřený had se vrhl proti hradu. Plameny loučí se zasmýkaly jako v posledním tažení, olízly hradební zeď a zhasly na jeden ráz.

„To je znamení,“ zašeptala v okně své komnaty abatyše Birgit, ale zůstala tiše sedět, jako kdyby tomu sama nevěřila.

Obloha ještě víc zčernala, snad se schylovalo k bouři. Muži ve vínově rudých pláštích Cashelova klanu odpalovaly louče jednu od druhé a v očekávání vzhlíželi k hlásce. Dnešní večer má přijet král!

Z plání, prostírajících se na východ od Na Gaibhlteských kopců, se zdvihal hladový vlčí zpěv a zatoulané ovce přimrazil strach.

A opět se rozsvítil Cashelský hrad...

Laskavé tóny Duahana Harfeníka stoupaly po zdech paláce až k oknu, kde pod nízkým klenutím své ložnice zuby Cairilla UaCashela drásaly jasanové dřevo na třísky. Na čele mu vyrážely pramínky potu a kněz Alistair je sotva stačil stírat. Muži, ležící mu na rukou a nohou, drtili mezi zuby kletby a z posledních sil tlačili svého vůdce zpátky na zkrvavené lůžko...

„Očistec!“ vykřikl Cairill a s dlouhým, bolestným záupněm se bezvládně zhroutil zpět.

V povětrí zavířily první vločky sněhu. Víchř zavyl s novou silou a znovu setnul plamenné hlavy loučím. Ozbrojenec na ochozu hradební zdi se naklonil dolů, aby ještě jednou zapálil pochodeň na zdi pod sebou. Noha mu uklouzla na mokřém dřevě a muž se bez výkřiku zřítíl dolů, do uličky mezi hradebními zdmi.

Hřebec, před nějž s žuchnutím dopadlo tělo, odskočil jako před jedovatým hadem. Jezdec se zapřel v třmenech a teprve v té chvíli se kůň splášil. Pohodil hlavou a zařičel. Vrhel se jako smyslů zbavený přímo proti dívkám, v čtverylkovém taktu

podupávajícím kolem dudáků. Rozehnal tanečníky a s pěnou u huby se hnal vpřed.

Muž, který se zřítíl z cimbuří, svůj pád přežil. Ztěžka se zvedl na všechny čtyři, ohnal se po ruce, která se mu snažila pomoci, a roztřásl se z přetrpěného úleku. Šílený kůň se v plném trysku hnal přímo proti náspu, z něhož se zdvíhala hradební zeď. Jako kdyby si chtěl rozdrásat bok o kameny, čnějící ze zdi, otřel se o ni, rozdrtil svému jezdcí nohu, a při příštím skoku se jej zbavil...

V Cairillově komnatě zatím ranhojič opatrným, ale rozhodným pohybem seškrábl z obnažené svaloviny žlutavě šedý polvlak hnisu. Cairill vytřeštil oči a v záchvatu bolesti překousl dřevěný kolík...

* * *

Birgit, sestra králova a abatyše kláštera Láibe Bláthanna, rozmrzele vstala a přecejen přistoupila k oknu. Vůbec nic se jí ten den nelíbilo. Už tři dny trpěla rýmou a tupá bolest spolu s hučením v hlavě zvěstovaly nemoc. K tomu se počasí zhoršilo, a Bůh ví, jestli zítra nebude tak ošklivo, že se bohoslužba u Patrickova kříže odbude jen rychlou modlitbou...

Nic však nenapovídalo tomu, že by se lidé dole na nádvoří trápili stejnými starostmi. Přišlo jich mnoho, i těch významných ze vzdálených končin Erinu, z Mide, Uladhu i Connachtu. Kolem kupce, který prodával sladký karamel, postávala čtveřice mužů v šedivých plédech manxských Dougallů, dokonce i červené, bíle kárované plédy Ostrovanů zahlédla, když procházela po příjezdu nádvořím, a teď se dole mihl kouřem zašedlý zelený tartan, který podle lipové větvičky vetknuté do spony patřil někomu z klanu cymranských Rhydderchů...

„Kdo je to tam?“ Birgit přidušeně vykřikla a nevěřicně si protřela zrak. Odhrnula z okna závěs z hrubě čištěné ovčí vlny a vyklonila se do zimy. „Přísahala bych...“ Abatyše se ohlédla po své společnici a skoro vesele spráskla ruce: „Vzpomínáš si na toho vikinga, co si léčil zranění v našem klášteře?“

Tlustá žena v plachetce laické sestry lhostejně pokrčila rameny: „Nikdy jsem ho neviděla, sestro abatyše, a ani bych se po něm nepodívala koutečkem oka... Nemohu si tedy na něj pamatovat.“ Její masité rty hlasitě mlaskly a žena zalapala po dechu jako jezerní ryba na suchu. Měla kolem žeber a pod nimi příliš mnoho tuku, než aby dokázala bez obtíží pronést obě věty na jedno nadechnutí.

„Přísahala bych, že jsem jej teď zahlédla dole na nádvoří,“ pokračovala abatyše Birgit zamyšleně. „Zajímá mě...“

„Jako že je Bůh nade mnou, už to nechci slyšet! Člověk jako on by tě zajímat neměl, sestro,“ nenechala ji domluvit její společnice a hlas se jí zachvíval nad vlastní opovážlivostí. „Je to pohan a...“ Už to nestačila dopovědět a zase se musela nadechnout.

„Zbláznila jsi se, Winklero?“ vybuchla abatyše smíchy a znovu vyhlédla dolů. Už se ztratil... Její zrak marně pátral mezi lidmi, přecházejícími sem a tam a okukujícími hrubé, dřevěné stoly s medovými koláčky, uzenými rybami a vzácnými směsmi pro vykuřování duchů mrtvých předků... Nevěřicně zavrtěla hlavou a stáhla se dovnitř. Upravila houni v okně, aby do komnaty příliš netáhlo, a nastavila dlaně ke koši s řevavým dřevěným uhlím. „Helgi Troll se jmenoval ten viking,“ prohodila ke společnici a rozpustile se uculila, když viděla, jak to s ní opět trhlo. „Kde byl, tam se něco semlelo, a moc bych za to nedala, že jestli opravdu někdo vypálil sluje ušatých hadů, jak se povídá, tak u toho byl on...“

Winklera odložila starou, sepranou plachetku, na níž se pokoušela už od včerejška zalátat vypálenou dírkou od žhavé